

U.2016.3235H
TfK2016.1021

Tiltalte, der var straffet med fire års fængsel for fremme af terrorvirksomhed, blev frakendt sit danske statsborgerskab samt udvist af Danmark for bestandig.

Menneskerettigheder 1.4 - Strafferet 25.6 - Udlændinge 51.2, 6.9 og 7.2.

- ♦ T, der var både dansk og marokkansk statsborger, var i landsretten dømt for overtrædelse af navnlig straffelovens § 114 e om fremme af terrorisme mv. og samtidig frakendt sin danske indfødsret og udvist af Danmark for bestandig. For Højesteret angik sagen kun frakendelse af statsborgerskab og udvisning. Højesteret henviste til, at efter forarbejderne til indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, skal der ved vurderingen af, om indfødsret skal frakendes, ske en afvejning af på den ene side forholdets grovhed og på den anden side en frakendelses betydning for den pågældende. Hvis en person dommes for mere alvorlige forhold, bør den pågældende som udgangspunkt frakendes dansk indfødsret. T var straffet med fængsel i 4 år, og landsretten havde lagt vægt på omfanget, karakteren og grovheden af hans overtrædelser samt på, at T i 2007 var straffet med fængsel i 3 år og 6 måneder for ligeartet kriminalitet. Højesteret fandt på baggrund af T's aktiviteter, at der var tale om meget alvorlige forhold. T var født og opvokset i Marokko, hvor han havde haft hele sin opvækst og skolegang. T kom til Danmark som 24-årig og blev gift med en dansk statsborger. I 1988 fik T dansk statsborgerskab. T havde boet her i 32 år og talte marokkansk-arabisk og noget dansk. T havde ikke opnået fast tilknytning til det danske arbejdsmarked og havde siden 1994 været på kontanthjælp. T havde ikke været i Marokko siden 1989. Efter at være blevet skilt fra sin første hustru, blev T i 2000 gift med en marokkansk statsborger, som i 2005 flyttede tilbage til Marokko. T havde med sin første hustru fire voksne børn og fire børnebørn, der alle var danske statsborgere og boede i Danmark. T havde en søster i Danmark. Derudover havde T fem søskende i Marokko, som han oplyste ikke at have kontakt med. T blev i 2013 muslimsk gift med H, som var dansk statsborger med marokkansk baggrund. H fødte i oktober 2015 en datter, som T havde oplyst at være far til. Efter en afvejning af på den ene side forholdets grovhed og på den anden side en frakendelses betydning for T på grundlag af en vurdering af hans forhold, herunder hans tilknytning til Danmark og Marokko, hans aktuelle familiemæssige forhold og hans sprogkunderskaber, tiltrådte Højesteret, at han burde frakendes sit danske statsborgerskab.⁽¹⁾ Højesteret fandt også, at betingelserne i udlændingeloven for at udvise T var opfyldt, idet en udvisning ikke ville være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om ret til familieliv. Højesteret lagde herved navnlig vægt på, at T var dømt for meget alvorlig kriminalitet, at T havde en ikke ringe tilknytning til Marokko, idet han havde haft sin opvækst og skolegang der og talte sproget, at T ikke havde haft et egentligt familieliv med H, at T og H's barn var undfanget efter byrettens dom, og at T's øvrige børn var voksne og kunne tage vare på sig selv. Endelig fandt Højesteret, at spørgsmålet om, hvorvidt T ved tilbagevenden til Marokko risikerede at blive udsat for behandling i strid med EMK artikel 3, må afgøres i forbindelse med en stillingtagen efter udlændingelovens regler til, om T må udsendes fra

Danmark.⁽²⁾ Landsrettens dom om frakendelse af statsborgerskab og udvisning blev derfor stadfæstet.

H.D. 8. juni 2016 i sag 211/2015 (1. afd.)

Anklagemyndigheden

mod

T (adv. Michael Juul Eriksen, besk., Åbyhøj).

Retten på Frederiksbergs dom 4. december 2014, 7156/2014

Der har medvirket nævninger ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 23. oktober 2014 og er tiltrådt af justitsministeren den 20. oktober 2014, jf. straffelovens § 118 a. Tilkendegivelse er modtaget den 31. oktober 2014.

T er tiltalt for

overtrædelse af straffelovens § 114 e, § 136, stk. 1 og stk. 2, og § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1, ved fra starten af 2012 til den 11. februar 2014 i hovedstadsområdet, herunder fra adressen - - -, Brønshøj, og Al Nur Islamic Information, - - -, Frederiksberg, at have fremmet virksomheden for en person, en gruppe eller en sammenslutning, der begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af straffelovens §§ 114, 114 a, 114 b, 114 c eller 114 d, ved offentligt at have tilskyndet til forbrudelse og udtrykkeligt billigt terrorhandlinger omfattet af straffelovens kapitel 12, samt offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds med karakter af propagandavirksomhed at have fremsat udtalelser eller anden meddelelse ved hvilken en gruppe trues,

3236

forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, nationale eller etniske oprindelse eller tro, idet tiltalte som ejer af forlaget Al Nur Islamic Information via internettet og Facebook har været ansvarlig for redigering og udgivelse af bøgerne »Gaining guidance through following the boy« (»At finde vejledning ved at følge drengen«), »An approach to the Calamity [o]f the Era« (»En tilgang til vor tids katastrofe«) og »The guidance of the Eternal God's Character in the Battles of Mohammed« (»Allah den eviges egenskaber anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham«), skrevet af - - -, der kan knyttes til terrororganisationen Al Qaeda, i hvilke bøger der opfordres til deltagelse i væbnet jihad (hellig krig), og til dels gennem forlaget og til dels på vegne af andre med tilknytning til terrororganisationer, herunder Al Qaeda, ved meddelelser, tekster, billeder, posters, links mv. via e-mail eller på Facebook, at være fremkommet med en lang række opfordringer til væbnet jihad (hellig krig) og hyldet og forherliget af mujaheidin (hellige krigere), herunder af Osama Bin Laden, terrorangrebet på World Trade Center i USA den 11. september 2001 og fremtrædende danske jihadister, har udgivet og videregivet links til videoklip, hvor terrorister henretter irakiske soldater, og har fremsat trusler om angreb mod franske og amerikanske interesser, det egyptiske parlament, drab på jøder samt trusler mod navngivne danske statsborgere og opfordringer til at tilslutte sig Al-Nusra fronten for Al Qaeda.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om straf.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om anvendelse af straffelovens § 88, stk. 1, 2. punktum.

Anklagemyndigheden har påstået konfiskation af computer af mrk. HP Pavillion (A-5-1), en bærbart PC af mrk. ASUS (A-5-3), tre harddiske af mrk. Verbatim, Danem henholdsvis Dane (A-5-27, A-5-41A og A-5-41B), seks USB-stik (A-5-2, A-5-15-3, A-5-15-5, A-5-15-10, A-5-15-13 og A-4-19) samt en Iphone (A-4-21) hos tiltalte, jf. straffelovens § 75, stk. 2.

Anklagemyndigheden har endelig nedlagt påstand om, at tiltalte i medfør af indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, frakendes sin danske indfødsret og i medfør af udlændingelovens § 22, nr. 6, jf. § 32, jf. § 49, stk. 1, udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig.

Tiltalte har nægtet sig skyldig.

Tiltalte har påstået frifindelse over for påstandene om konfiskation, frakendelse af dansk indfødsret og udvisning.

Sagens oplysninger

Der har under hovedforhandlingen været dokumenteret fra følgende bilag og i tilknytning hertil forevist videoer/videoklip:

Forklaringer

Personlige oplysninger

Tiltalte er tidligere straffet af relevans for sagen

- ved Københavns Byrets dom af 11. april 2007 for overtrædelse af straffelovens § 114 b, jf. lov nr. 378 af 6. juni 2002 (nu § 114 e), jf. til dels § 21, § 136, stk. 1, jf. § 21 og § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 21, med fængsel i 3 år og 6 måneder samt konfiskation.

- ved Retten på Frederiksbergs dom af 17. oktober 2013 for overtrædelse af straffelovens § 276, jf. § 287, stk. 1, med 6 dagbøder hver på 200 kr., i alt 1.200 kr.

Tiltalte har om sine personlige forhold til retsbogen supplerende forklaret,

»... at han har fire børn i Danmark. Han har kontakt med alle fire børn. De er henholdsvis 30, 28½, 22 og 20 år. Tiltaltes forældre er afgået ved døden. Hans brødre og søstre bor i Marokko, men har ikke kontakt til dem. Han har også en søster i Danmark. Han har sidst været i Marokko i 1989. Han frasagde sit marokkanske statsborgerskab i 2005. Han skrev et brev via sin advokat til Marokkos ambassade i København, hvor han anmodede om at blive frataget sit statsborgerskab i Marokko, men har ikke fået svar endnu. Han har heller ikke rykket for svar, da han er kommet frem til, at de marokkanske myndigheder ikke ophæver marokkanske statsborgerskaber. Han tog sidst kontakt til den marokkanske ambassade i 1986. Han havde problemer med Marokko. Han føler ikke, at han er marokkaner.

Hans børn er ikke skrevet ind/noteret hos de marokkanske myndigheder. Det ville de have været, hvis tiltalte stadig havde været marokkansk statsborger. I 1987 søgte han om dansk statsborgerskab. Hans børn fik statsborgerskab via ham. Tiltalte var sidst i arbejde i 2002. Han var da ansat ved en kommune. Han har siden taget forskellige kurser. Han modtager kontanthjælp. Han er i dag gift, og hvis Allah vil, venter de barn.

Udspurgt af anklageren og forholdt tillægsekstrakt 6, side 37, - -s vidneforklaring (udskrift af retsbogen af 18. november 2014), forklarede tiltalte, at man ikke skal blande tingene sammen. I 2002 var det de marokkanske myndigheder, der tog kontakt til tiltalte, ikke omvendt.

...«

Tiltalte har under sagen været frihedsberøvet fra den 11. februar 2014.

Lovgrundlaget

Straffelovens § 114 e

Ved lov nr. 378 af 6. juni 2002, der bl.a. bygger på FN-konventionerne vedrørende terrorbekæmpelse, som blev vedtaget i tiden efter den 11. september 2001, indførtes som en del af lovgivningsinitiativerne i forbindelse med indførelsen af den såkaldte »anti-terrorpakke«

3237

straffelovens § 114 b. Bestemmelsen havde følgende ordlyd:

»Den, som i øvrigt ved tilskyndelse, råd eller dåd medvirker til at fremme den kriminelle virksomhed eller det fælles formål for

en gruppe eller sammenslutning, som foretager en eller flere handlinger omfattet af § 114 eller § 114 a, nr. 1 eller 2, når virksomheden eller formålet indebærer, at en eller flere handlinger af denne karakter begås, straffes med fængsel indtil 6 år.«

I forarbejderne til bestemmelsen fremgår bl.a. af lovforslag nr. 35 af 13. december 2001:

»Bestemmelsen er ny og indeholder en udvidet medvirkensregel. Den omfatter enhver form for støtte til terrororganisationer eller til organisationer, der fremmer terrorhandlinger, selv om støtten ikke kan henføres til konkrete terrorhandlinger.

En person, som forsætlig fremmer den kriminelle virksomhed eller formål hos en gruppe personer med kendskab til gruppens generelle terrorformål, og som dermed yder en form for bidrag til, at der foretages en terrorhandling som defineret i lovforslaget, vil kunne straffes efter den særlige medvirkensregel, selv om den pågældende ikke har forsæt til at medvirke til en konkretiseret terrorhandling.

Bestemmelsen sigter navnlig til at gennemføre artikel 2, stk. 5, litra c, 1. led, i FN's terrorfinansieringskonvention, og vil samtidig kunne være af betydning for anvendelsen af artikel 2, stk. 3, litra c, 1. led, i FN's terrorbombekonvention. Den har dog et bredere anvendelsesområde, idet den ikke kun omfatter medvirken til terrorfinansiering (og terrorbombning), men medvirken til alle terrorhandlinger.

Medvirkensansvaret efter § 114 b begrænses af, at den pågældende person skal have forsæt til, at den gruppe eller sammenslutning, som støtten ydes til, har terrorvirksomhed som en del af sit generelle formål. Støtte til en organisation, der både har humanitære formål og terrorformål, vil under denne forudsætning være omfattet af den særlige medvirkensregel.

Den særlige medvirkensregel i § 114 b forudsættes at være subsidiær i forhold til den almindelige medvirkensregel i straffelovens § 23, jf. § 114 (strafferamme: fængsel indtil på livstid), og den særlige regel om medvirken i form af finansiering mv. i straffelovens § 114 a (strafferamme: fængsel indtil 10 år). Heraf følger, at hvis en medvirkende har et konkretiseret forsæt til medvirken til en af de i § 114 nævnte handlinger, skal der straffes efter denne bestemmelse, jf. § 23. Hvis der ikke foreligger et tilstrækkeligt konkretiseret forsæt til en bestemt terrorhandling, og der ikke er tale om medvirken i form af finansiering mv. heraf, jf. § 114 a, kan medvirkensbestemmelsen i § 114 b imidlertid anvendes.

Et eksempel på bestemmelsens anvendelsesområde kunne være den professionelle rådgiver, der yder generel rådgivningsbistand til en terrororganisation, uden at denne rådgivning kan henføres til en bestemt terrorhandling.

Strafferammen for denne mindre konkretiserede medvirken foreslås fastsat til fængsel indtil 6 år.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3.1.1. i de almindelige bemærkninger.«

Af pkt. 2.3.1.1. lovforslagets almindelige bemærkninger fremgår endvidere bl.a.:

»FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme (terrorfinansieringskonventionen) indeholder en kriminaliseringspligt med hensyn til terrorfinansiering. Efter konventionen skal det være strafbart at finansiere terrorisme, jf. artikel 2, stk. 1.

...

En udvidelse af det strafferetlige medvirkensbegreb til bredt at omfatte enhver form for støtte til organisationer, uden at støtten kan henføres til konkrete terrorhandlinger, kan rejse principielle betænkeligheder. Det er imidlertid vigtigt at fastholde, at der er tale om yderst alvorlige forbrydelser af almenfarlige karakter. For at opnå det stærkest mulige strafferetlige værn mod terrorisme er det nødvendigt at kriminalisere i et videre omfang, end hvad der i øvrigt gælder for andre forbrydelser. Det foreslås derfor, at der i

straffeloven indsættes en særlig bestemmelse, der omfatter netop denne form for udvidet medvirken til terrorfinansiering, jf. lovforslagets § 1, nr. 5 (§ 114 b).

Bestemmelsen foreslås udformet således, at medvirken til terrorhandlinger, således som disse er defineret i lovforslaget, i alle tilfælde er strafbar efter det udvidede medvirkensbegreb. En person, som forsætligt fremmer den kriminelle virksomhed eller formål hos en gruppe personer med kendskab til gruppens generelle terrorformål, og som dermed bidrager til foretagelsen af en terrorhandling som defineret i lovforslaget, vil kunne straffes efter den særlige medvirkensregel. Herved skabes der i øvrigt også yderligere sikkerhed for, at Danmark også opfylder terrorbombekonventionens krav om et udvidet medvirkensbegreb.

Et eksempel på bestemmelsens anvendelsesområde kunne f.eks. være professionel generel rådgivning, der ikke direkte angår en konkret terrorhandling, til en organisation, der har til hensigt at begå terrorhandlinger, hvilket er den pågældende rådgiver bekendt.

Strafferammen for denne mindre konkretiserede medvirken foreslås fastsat til fængsel indtil 6 år.

Det har været nævnt i hørings svarene, at bestemmelsen i § 114 b kan rejse spørgsmål i forhold til ytringsfriheden, idet det beskrevne gerningsindhold efter omstændighederne kan have karakter af ytringer.

Efter Justitsministeriets opfattelse indeholder den foreslåede § 114 b ingen begrænsninger i ytringsfriheden.

3238

Med bestemmelsen foreslås bistand til en terrororganisation i form af tilskyndelse, råd eller dåd kriminaliseret i vidt omfang. Som det udtrykkeligt fremgår af bestemmelsen, kræves det imidlertid, at der er tale om en medvirken, som på en eller anden måde »fremmer« den kriminelle virksomhed.

Det er således vigtigt at slå fast, at rene sympatitilkendegivelser i forhold til terrororganisationer således ikke er omfattet af den foreslåede § 114 b.

Påskønnelse eller anerkendelse af konkrete terrorhandlinger, kan imidlertid efter omstændighederne være omfattet af den gældende bestemmelse i straffelovens § 136, stk. 2. Denne bestemmelse kriminaliserer den, der offentligt udtrykkeligt billiger en af de i kapitel 12 og 13 omhandlede forbrydelser. Bestemmelsen, der blev indsat i straffeloven i 1939, vil med den foreslåede terrorismebestemmelse i § 114, jf. nedenfor, ikke som hidtil alene omfatte udtrykkelige billigelser, der fremsættes offentligt, af terrorhandlinger rettet mod danske myndigheder, men fremover også offentlige, udtrykkelige billigelser af terrorhandlinger rettet mod udenlandske myndigheder eller internationale organisationer.«

Ved lov nr. 542 af 8. juni 2006 indsat i forbindelse med bl.a. gennemførelse af EU's rammeafgørelse om terrorisme nye bestemmelser i straffelovens §§ 114 a - e. Den hidtil gældende § 114 b ændredes til § 114 e, der fik følgende ordlyd:

»Med fængsel indtil 6 år straffes den, som i øvrigt fremmer virksomheden for en person, en gruppe eller en sammenslutning, der begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af §§ 114, 114 a, 114 b, 114 c eller 114 d.«

Bestemmelsens ordlyd er foreslået i betænkning nr. 1474/2006 om det strafferetlige værn mod terrorisme, hvoraf følgende fremgår af side 67 f.:

»Til § 114 e

Bestemmelsen bygger på den gældende § 114 b. Såvel den gældende bestemmelse som den nye bestemmelse i § 114 e er en opsamlingsbestemmelse, jf. ordene »i øvrigt«. I bemærkningerne til den gældende § 114 b er det bl.a. anført, sml. Folketingstidende 2001-2002, 2. samling, tillæg A, side 876: »Den særlige medvirkensregel i § 114 b forudsættes at være subsidiær i forhold til den

almindelige medvirkensregel i straffelovens § 23, jf. § 114 (strafferamme: fængsel indtil på livstid), og den særlige regel om medvirken i form af finansiering m.v. i straffelovens § 114 a (strafferamme: fængsel indtil 10 år). Heraf følger, at hvis en medvirkende har et konkretiseret forsæt til medvirken til en af de i § 114 nævnte handlinger, skal der straffes efter denne bestemmelse, jf. § 23. Hvis der ikke foreligger et tilstrækkeligt konkretiseret forsæt til en bestemt terrorhandling, og der ikke er tale om medvirken i form af finansiering mv. heraf, jf. § 114 a, kan medvirkensbestemmelsen i § 114 b imidlertid anvendes.«

Straffelovrådet har forstået den gældende § 114 b således, at § 114 b som anført i bemærkningerne er en »særlig medvirkensregel«, og at § 114 b derfor er forbeholdt tilfælde, hvor der ikke ved ydelsen af stotten m.v. er forsæt til en konkretiseret handling omfattet af den gældende § 114 og dermed mulighed for straffe for forsøg på og/eller medvirken til at begå den pågældende handling, sml. bemærkningerne ovenfor til lovforslagets §§ 114 b-114 e og til lovforslagets § 114 b.

Den gældende § 114 b foreslås i § 114 e ændret på følgende punkter.

Det foreslås for det første, at bestemmelsens anvendelsesområde udvides med handlinger af den beskaffenhed, der omfattes af den gældende § 114 a, nr. 3 (lovforslagets § 114 b, nr. 3) og af lovforslagets §§ 114 a, 114 c og 114 d. Denne ændring sigter for så vidt angår henvisningen til § 114 c, stk. 1 og 2, og § 114 d, stk. 1 og 2, på at gennemføre artikel 9, stk. 1, litra c, i Europarådskonventionen om forebyggelse af terrorisme og for så vidt angår henvisningen til lovforslagets §§ 114 a og 114 b, nr. 3, på at ligestille handlinger omfattet af den gældende § 114 og af lovforslagets § 114 b, nr. 1 og 2, med handlinger omfattet af lovforslagets §§ 114 a og 114 b, nr. 3. Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets §§ 114 c og 114 d, har Straffelovrådet fundet det naturligt at medtage bestemmelser, hvorved det kriminaliseres at lade sig hverve og oplære til at begå terrorhandlinger m.v., sml. §§ 114 c, stk. 3, og 114 d, stk. 3. Det er som følge heraf fundet naturligt tillige at udvide opsamlingsbestemmelsens anvendelsesområde med handlinger af den beskaffenhed, der omfattes af §§ 114 c, stk. 3, og 114 d, stk. 3.

Med § 114 e foreslås den gældende § 114 b for det andet udvidet til at omfatte fremme af enkeltpersoners virksomhed. Herved bringes bestemmelsen på linje med lovforslagets §§ 114 b, 114 c og 114 d. Med den ændrede formulering tilsigtes ikke i øvrigt forandring i forhold til gældende ret. Støtte til sammenslutninger m.v., der har både humanitære formål og terrorformål, kan således efter omstændighederne være omfattet af den nye bestemmelse. Det samme gælder tilfælde, hvor f.eks. en professionel rådgiver yder generel rådgivningsbistand til en terrororganisation, uden at denne rådgivning kan henføres til en bestemt terrorhandling, sml. Folketingstidende 2001-2002, 2. samling, Tillæg A, side 876.«

Straffelovens § 136, stk. 1, og stk. 2

Bestemmelsen er sålydende:

»Den, som uden derved at have forskyldt højere straf offentlig tilskynder til forbrydelse, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 år.

3239

Stk. 2. Den, der offentligt udtrykkeligt billiger en af de i denne lovs 12. eller 13. kapitel omhandlede forbrydelser, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.«

§ 136, stk. 1, stammer tilbage fra straffeloven af 1930 og må anses for en opsamlingsbestemmelse. Som bestemmelsen er formuleret, er det således en forudsætning for domfældelse i medfør af bestemmelsen, at den tiltalte offentligt har tilskyndet til en forbrydelse, og at vedkommende ikke ved samme handling kan idømmes en højere straf (i medfør af en anden bestemmelse).

§ 136, stk. 2, blev indsat i straffeloven ved lov nr. 87 af 15. marts 1939. Af lovforslag nr. 23 af 13. januar 1939 fremgår vedrørende bestemmelsen følgende:

»§ 136 i dens nuværende Affattelse rammer den, der offentlig tilskynder til Forbrydelse. Derimod er der i dansk Lovgivning ikke foreskrevet Straf for den, der offentlig roser eller udtrykkelig billiger en Forbrydelse, naar dette ikke kan anses som egentlig Tilskyndelse til at begaa Forbrydelsen. Da det i særlig Grad maa anses for uheldigt, at nogen ustraffet offentlig skal kunne give det sin Tilslutning, at der bliver begaaet Forbrydelser mod Statens Selvstændighed og Sikkerhed eller mod Statsforfatningen og de øverste Statsmyndigheder, foreslaar man, at en offentlig Billigelse af Forbrydelser af denne Art skal kunne rammes af samme Straf som den, der nu er fastsat i § 136 for Tilskyndelse til Forbrydelse.«

Straffelovens § 266 B

Bestemmelsen er sålydende:

»Den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Stk. 2. Ved straffens udmåling skal det betragtes som en særligt skærpende omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed.«

Indfødsretslovens § 8 B

Bestemmelsen er sålydende:

»Den, som dommes for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13, kan ved dom frakendes sin danske indfødsret, medmindre den pågældende derved bliver statsløs.

Stk. 2. Er en person i udlandet straffet for en handling, der efter stk. 1 kan medføre frakendelse af dansk indfødsret, kan indfødsret frakendes i medfør af straffelovens § 11.«

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 311 af 5. maj 2004. Af de almindelige bemærkninger til forslaget til loven, LFF 138 af 28. januar 2004, fremgår bl.a.:

»Lovforslagets baggrund og hovedindhold

Regeringen indgik den 18. september 2003 en aftale med Dansk Folkeparti om udlændingelovgivningen og indfødsret. Med hensyn til indfødsret fremgår det af aftalen, at parterne på indfødsretsområdet er enige om, at adgangen til at opnå dansk indfødsret ved erklæring efter indfødsretslovens § 3 begrænses til kun at omfatte statsborgere i andre nordiske lande. Endvidere fremgår det, at parterne er enige om, at personer, der er domt for alvorlige samfundsfarlige forbrydelser, skal kunne fratages deres danske indfødsret, medmindre de herved bliver statsløse.

Lovforslaget har til formål at opfylde aftalen på de nævnte punkter.

...

Indfødsretsloven indeholder i dag flere bestemmelser om frakendelse og fortabelse af dansk indfødsret. Det er muligt at frakende en person dansk indfødsret opnået ved svig, og indfødsretslovens regler om fortabelse af dansk indfødsret indebærer bl.a., at dansk indfødsret kan fortages som følge af manglende tilknytning til Danmark. Der kan henvises til beskrivelsen af gældende ret i pkt. 2.2.

Med lovforslaget foreslås endvidere indsat en ny bestemmelse i indfødsretsloven, der gør det muligt ved dom at frakende en person dansk indfødsret, hvis den pågældende dommes for alvorlige samfundsfarlige forbrydelser. Efter forslaget kan dansk indfødsret frakendes i forbindelse med domfældelse for forbrydelser kriminaliseret i straffelovens kapitel 12 om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed og kapitel 13 om forbrydelser mod statsforfatningen eller de øverste statsmyndigheder m.v. Efter forslaget kan dansk indfødsret ikke frakendes, hvis den pågældende derved

bliver statsløs. Forslaget omfatter således alene personer, som udover at have dansk indfødsret, tillige er statsborgere i et eller flere andre lande.

Der kan henvises til beskrivelsen af lovforslagets indhold i pkt. 4.2.«

Af lovforslagets pkt. 4.2. fremgår bl.a.:

»Frakendelse af dansk indfødsret

4.2.1.

Statsborgerskab er det retlige bånd mellem et individ og en stat og konstituerer gensidige rettigheder og forpligtelser mellem individet og staten.

Statsborgerskab er udtryk for et særligt tilhørsforhold til et land og kendetegnet ved, at statsborgere i et land har særlige rettigheder i forhold til udlændinge i landet. I Danmark indebærer statsborgerskab bl.a. særlige rettigheder i relation til demokratisk deltagelse, og det følger således af grundlovens § 29 og § 30, at valgbarhed og stemmeret til Folketinget forudsætter dansk indfødsret. Dansk indfødsret giver endvidere særlige rettigheder i relation til diplomatisk bistand, udstedelse af pas samt muligheden for at besætte visse offentlige hverv. Dansk indfødsret giver en ubetinget ret til at blive i eller tage ophold i Danmark.

3240

Dansk indfødsret og de særlige rettigheder, der er knyttet hertil, må forudsætte loyalitet over for Danmark og vitale interesser for det danske samfund.

Bliver en person dømt for forbrydelser mod statens selvstændighed eller sikkerhed, statsforfatningen eller de øverste statsmyndigheder m.v., har den pågældende efter regeringens og Dansk Folkepartis opfattelse vist sig illoyal over for Danmark og vitale danske interesser på en sådan måde, at der bør være mulighed for at frakende den pågældende dansk indfødsret. Der kan henvises til den foreslåede nye bestemmelse § 8 B.

4.2.2.

Den foreslåede bestemmelse § 8 B om frakendelse af dansk indfødsret omfatter alle personer med dansk indfødsret. Den måde, dansk indfødsret er erhvervet på, udelukker således ikke på forhånd nogen fra at være omfattet af bestemmelsen. Dansk indfødsret kan erhverves ved fødsel (indfødsretslovens § 1), ved forældrenes indgåelse af ægteskab (lovens § 2) ved adoption (lovens § 2 A), ved erklæring (lovens § 3 m.v.) eller ved Folketingets vedtagelse af et lovforslag om indfødsrets meddelelse (naturalisation).

Afgrænsningen af bestemmelsen er hermed i overensstemmelse med princippet i Den europæiske konvention om statsborgerret om ikke at gøre forskel på statsborgere, der har erhvervet indfødsret ved fødslen eller efterfølgende. Der kan henvises til det ovenfor under pkt. 3.2.1 anførte.

En anden væsentlig begrundelse for den foreslåede afgrænsning er, at måden, dansk indfødsret er erhvervet på, ikke altid i sig selv siger noget afgørende om en persons tilknytning her til landet. Dette skal sammenholdes med, at almindelige betragtninger om proportionalitet må indgå i vurderingen af, om en person skal frakendes dansk indfødsret, og en persons tilknytningen her til landet kan i den forbindelse både tale afgørende for eller imod, at indfødsret frakendes. Der kan i øvrigt om denne proportionalitetsafvejning henvises til det nedenfor under pkt. 4.2.5 anførte.

Indfødsretsloven bygger på afstammingsprincippet. Hovedreglen fremgår af indfødsretslovens § 1, stk. 1, 1. pkt., hvorefter et barn erhverver dansk indfødsret ved fødslen, hvis faderen eller moderen er dansk. Dette gælder, uanset på hvilken måde forældrene selv har erhvervet dansk indfødsret. Er barnets forældre ikke gift, og er kun faderen dansk, erhverver barnet dog kun dansk indfødsret, hvis det er født her i riget, jf. lovens § 1, stk. 1, 2. pkt.

Bestemmelsen i indfødsretslovens § 1 indebærer, at en person kan have dansk indfødsret i kraft af sin afstamning, men samtidig opholde sig det meste af livet i udlandet og alene have en meget begrænset tilknytning til Danmark. Der kan endog være tale om, at den pågældende er født og har haft fast bopæl i udlandet og enten endnu ikke har nået en alder (22 år), hvor indfødsretten kan fortabes i medfør af indfødsretslovens § 8, alene haft den tilknytning til Danmark, som har været nødvendig for, at indfødsretslovens § 8 ikke finder anvendelse, eller alene har haft den tilknytning, som har været nødvendig for, at indfødsretten er tilladt bevaret.

De samme betragtninger kan i vidt omfang gøre sig gældende i forhold til personer, som har erhvervet dansk indfødsret ved adaption efter indfødsretslovens § 2 A. Denne bestemmelse omfatter børn under 12 år adopteret af en dansk statsborger ved en dansk adoptionsbevilling.

Der vil normalt være tale om, at adoptivbørn i løbet af relativ kort tid får en større tilknytning til Danmark end det land, barnet er adopteret fra. Opretholdes en tæt tilknytning til Danmark, vil dette kunne tale imod, at frakendelse af dansk indfødsret kommer på tale. Der kan imidlertid også være tale om, at barnet på et tidspunkt tager ophold i udlandet og gradvist får en større og større tilknytning til et andet land end Danmark.

Med hensyn til personer, som har erhvervet dansk indfødsret ved erklæring, vil der oftest være tale om, at dansk indfødsret er erhvervet i medfør af lovens § 3, der omfatter personer mellem 18 og 23 år med bopæl her i landet i 10 år, heraf 5 år inden for de seneste 6 år. Der kan nærmere herom samt de øvrige erklæringsbestemmelser i indfødsretslovens § 4 om tidligere danske statsborgere og lovens § 10 A og § 10 B om statsborgere i de øvrige nordiske lande henvises til det anførte i afsnit 2.1.2 ovenfor.

Muligheden for at opnå dansk indfødsret ved erklæring forudsætter en vis tilknytning til Danmark, men erklæringsordningen udelukker ikke, at de pågældende har en vis tilknytning til et andet land. Endvidere er der ikke noget til hinder for, at en person efter at have opnået dansk indfødsret ved erklæring gradvis får en større og større tilknytning til udlandet.

Med hensyn til personer, som har erhvervet dansk indfødsret ved naturalisation, vil der normalt være tale om, at de pågældende først i en voksen alder har erhvervet dansk indfødsret. Som udgangspunkt vil disse personer derfor have en vis tilknytning til et andet land. Endvidere er der heller ikke for disse personer noget til hinder for, at de efter at have erhvervet dansk indfødsret gradvis får en større og større tilknytning til udlandet.

4.2.3.

Den foreslåede bestemmelse er begrænset til personer, som ud over at have erhvervet dansk indfødsret tillige er statsborger i et eller flere andre lande (»dobbelt statsborgerskab«).

Det har til formål at sikre, at en person ikke frakendes dansk indfødsret, hvis den pågældende derved ville blive statsløs.

3241

Bestemmelsen er hermed i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser efter FN-konventionen om begrænsning af statsløshed og Den europæiske konvention om statsborgerret. Der henvises til det ovenfor under pkt. 3.2 anførte.

...

Væsentlige hensyn til at undgå statsløshed, herunder selvsagt også de konventionsmæssige forpligtelser, taler dog afgørende for at opretholde den foreslåede afgrænsning. Det tilføjes, at statsløse personer ikke kan tvangsudsendes til noget andet land.

4.2.4.

Muligheden for at frakende en person hans danske indfødsret er efter forslaget betinget af, at den pågældende er dømt for handlinger kriminaliseret i straffelovens kapitel 12 (om forbrydelser mod sta-

tens selvstændighed og sikkerhed) eller kapitel 13 (om forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v.).

Bestemmelsen bygger på dette punkt på Den europæiske konvention om statsborgerret, hvorefter statsborgerskab kan fratages på grund af handlemåde, som er til »alvorlig skade for et lands vitale interesser«.

Forarbejderne til konventionen indeholder kun begrænset vejledning med hensyn til, hvad der kan anses for omfattet af denne bestemmelse. Dog omfatter den ikke almindelig kriminalitet, uanset hvor alvorlig denne måtte være.

Med den foreslåede afgrænsning er det lagt til grund, at straffelovens kapitel 12 og 13 normerer, hvad der må anses for at være til skade for landets vitale interesser.

Som henvisningen er udformet kan også forhold, som på et senere tidspunkt kriminaliseres i straffelovens kapitel 12 eller 13, danne grundlag for frakendelse af dansk indfødsret. Senest er der gennemført ændringer i nævnte kapitler i 2002 som led i regeringens terrorpakke.

...

4.2.5.

Efter forslaget er dom for de omhandlede strafbare forhold en ydre ramme for muligheden for at frakende en person hans danske indfødsret. Bestemmelserne i straffelovens kapitel 12 og 13 indeholder normalstrafferammer fra 4 måneder (f.eks. for forhånelse af fremmed nation m.v., jf. lovens § 110 e) til livstid (f.eks. for overtrædelse af lovens § 114 om terrorisme).

Det fremgår således af den foreslåede bestemmelse, at den, der dommes for overtrædelse af et eller flere af de omhandlede strafbare forhold, ved dom »kan« frakendes sin danske indfødsret.

I overensstemmelse med almindelige betragtninger om proportionalitet er det hermed forudsat, at domstolene ved vurderingen af, om en person skal frakendes dansk indfødsret, foretager en afvejning af på den ene side forholdets grovhed og på den anden side en frakendelses betydning for den pågældende. Den foreslåede bestemmelse svarer således på dette punkt principielt til den gældende bestemmelse i indfødsretslovens § 8 A om frakendelse af dansk indfødsret erhvervet ved svig.

Den betydning, frakendelse af dansk indfødsret har for en person, må bero på en konkret vurdering af den pågældendes forhold.

Ved denne vurdering bør der navnlig lægges vægt på personens tilknytning her til landet og til udlandet, herunder det eller de lande, den pågældende tillige er statsborger i.

Der kan i den forbindelse bl.a. lægges vægt på varigheden og karakteren af en persons ophold i Danmark og i udlandet. Den tid, en person har tilbragt i Danmark og i udlandet, kan således i sig selv have betydning for den pågældendes tilknytning. Dette må imidlertid sammenholdes med karakteren af opholdene. Det bør således tillægges særlig vægt, hvor den pågældende har fået sin opvækst, ligesom ophold i udlandet kan tillægges mindre vægt, hvis udlandsopholdet skyldes arbejde for danske interesser, eller hvis den pågældende person under sit ophold i udlandet har bevaret en tæt tilknytning til Danmark f.eks. gennem tilbagevendende feribesøg, deltagelse i danske foreninger i udlandet m.v.

Der kan endvidere bl.a. lægges vægt på en persons aktuelle familiemæssige forhold her i landet og i udlandet samt den pågældendes rødder, herunder om familien har en langvarig tilknytning til Danmark.

Også sprogkundskaber kan have en betydning, herunder navnlig i hvilket omfang den pågældende behersker dansk og sproget i det eller de lande, den pågældende tillige er statsborger i.

I tilfælde, hvor en person alene dommes for mindre alvorlige forhold, bør den pågældende kun frakendes dansk indfødsret, hvis denne sanktion må anses for at være af mindre indgribende betyd-

ning for den pågældende. Dette vil navnlig være tilfældet, hvis den pågældendes tilknytning her til landet er så ringe, at det minder om de omstændigheder, der i medfør af indfødsretslovens § 8 indebærer fortabelse af dansk indfødsret.

I tilfælde, hvor en person dommes for mere alvorlige forhold, bør den pågældende som udgangspunkt frakendes dansk indfødsret. Den betydning, en frakendelse har for pågældende, kan dog tale afgørende herimod. Herunder bør der ikke ske frakendelse i forbindelse med selv meget alvorlige forhold, hvis den pågældende ikke har nogen eller alene har en meget ringe tilknytning til et andet land. I disse situationer bør Danmark tage ansvaret for den pågældende danske statsborgers handlinger.

Ved mere alvorlige forhold forstås som udgangspunkt forhold, der straffes med fængsel i 2 år eller derover.

3242

Udlændingelovens regler om inddragelse af opholdstilladelse og udvisning bør i et vist omfang indgå i proportionalitetsafvejningen.

En delmængde af de personer, som er omfattet af den foreslåede bestemmelse, vil for meddelelse af dansk indfødsret have haft ophold i Danmark på grundlag af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingeloven. Der vil navnlig være tale om personer, som har opnået dansk indfødsret ved naturalisation.

I det omfang, disse personer ikke havde søgt eller ikke opnået dansk indfødsret, ville dom for strafbart forhold i stedet kunne indgå i vurderingen af, om udlændingelovens betingelser for inddragelse af opholdstilladelse og eventuelt udvisning ville være til stede. Efter udlændingeloven kan en udlænding få inddraget sin opholdstilladelse og blive udvist bl.a., hvis den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed, sundhed m.v.

Vurderingen af, om en person skal have inddraget sin opholdstilladelse og udvises, afhænger imidlertid af en proportionalitetsafvejning, der minder meget om den afvejning, der efter forslaget skal foretages i forbindelse med spørgsmål om frakendelse af dansk indfødsret.

Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse og udvisning skal der således tages hensyn til, om inddragelse eller udvisning må antages at være særlig belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, udlændingens alder, helbredtstilstand og andre personlige forhold, udlændingens tilknytning til herboende personer, konsekvenserne for herboende nære familiemedlemmer, udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og risikoen for, at udlændingen uden for de i udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold. De nævnte hensyn er i dag anført i udlændingelovens § 26.

I det omfang, der er sammenfald mellem de hensyn, der efter den foreslåede bestemmelse om frakendelse af dansk indfødsret skal indgå ved vurderingen af, om en person skal frakendes dansk indfødsret, og de hensyn, der skal indgå i vurderingen efter udlændingelovens regler om inddragelse af opholdstilladelse og udvisning, og en vurdering ud fra disse hensyn ikke ville føre til inddragelse af opholdstilladelse og udvisning, bør der normalt ikke ske frakendelse af dansk indfødsret.

4.2.6.

Frakendelse af dansk indfødsret omfatter ikke den pågældendes børn. Der kan henvises til forpligtelserne efter Den europæiske konvention om statsborgerret omtalt ovenfor under pkt. 3.2.1.

...

4.2.8.

Efter forslaget § 2 giver bestemmelsen mulighed for at frakende dansk indfødsret på grund af handlinger begået efter lovens ikrafttræden.

Det er ud fra principielle retssikkerhedsmæssige betragtninger i almindelighed forbundet med væsentlige betænkeligheder at tillægge regler, der virker bebyrdende for borgerne, tilbagevirkende gyldighed. Borgerne bør til enhver tid kunne vide, hvilke regler der regulerer den enkeltes adfærd og mulige konsekvenser af overtrædelser af lovgivningen.

Det må i den forbindelse antages, at tilbagevirkende kraft af lovforslaget ikke ville være i overensstemmelse med forbudet mod at pålægge eller skærpe straf med tilbagevirkende kraft i artikel 7 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Der kan i øvrigt henvises til det ovenfor under pkt. 3.2.3 anførte.

...

4.2.11.

Frakendes en person sin danske indfødsret i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 8 B, vil den pågældende ikke længere have noget opholdsgrundlag i Danmark.

De omstændigheder, der danner grundlag for frakendelse af dansk indfødsret, vil normalt indebære, at der samtidig er grundlag for, at domstolen kan træffe afgørelse om udvisning af den pågældende af Danmark.

Det bemærkes, at en persons flygtningestatus ophører ved erhvervelse af dansk indfødsret. En udlænding kan derfor kun generhverve sin flygtningestatus, hvis udlændingelovens betingelser herfor er til stede efter frakendelse af dansk indfødsret. Det forhold, at en person er dømt for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 vil normalt indebære, at den pågældende ikke kan opnå opholdstilladelse i Danmark. Hvis den pågældende ikke kan udsendes på grund af risiko for forfølgelse i hjemlandet, vil vedkommende alene være i Danmark på såkaldt tålt ophold.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3:

Artiklen er sålydende:

»Ingen må underkastes tortur og ej heller umenneskelig eller værdnærende behandling eller straf.«

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10:

Artiklen er sålydende:

»Stk. 1. Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker, uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser. Denne artikel forhindrer ikke stater i at kræve, at radio-, fjernsyns- eller filmforetagender kun må drives i henhold til bevilling.

3243

Stk. 2. Da udøvelsen af disse frihedsrettigheder medfører pligter og ansvar, kan den underkastes sådanne formaliteter, betingelser, restriktioner eller straffebestemmelser, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, territorial integritet eller offentlig tryghed, for at forebygge uorden eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden, for at beskytte andres gode navn og rygte eller rettigheder, for at forhindre udspredelse af fortrolige oplysninger, eller for at sikre domsmagtens autoritet og upartiskhed.«

Skyldkendelse (jf. retsplejelovens § 891, stk. 6)

Der er under sagen afsagt følgende kendelse om skyldsspørgsmålet:

»KENDELSE

Samtlige nævninger og dommere udtaler:

Generelle bemærkninger vedrørende tiltalen

Anklagemyndigheden har rejst tiltale for overtrædelse af straffelovens § 114 e, § 136, stk. 1, og stk. 2, samt straffelovens § 266 b.

stk. 2, jf. stk. 1. Der er endvidere nedlagt påstand om anvendelse af straffelovens § 88, stk. 1, 2. pkt.

Tiltalen vedrører spørgsmålet, hvorvidt tiltalte gennem visning af links, tekster, billeder og videoer på sin Facebook-profil og via udsendelse af e-mails, samt ved udgivelse af 3 bøger skrevet af ..., der efter anklagemyndighedens opfattelse har tilknytning til Al Qaeda, har overtrådt de anførte bestemmelser.

I anklageskriftet er det ikke tilkendegivet, hvilke opslag, e-mails eller udgivelser der efter anklagemyndighedens opfattelse kan henføres til de enkelte straffebestemmelser nævnt i tiltalen. Anklageskriftet kan imidlertid efter rettens opfattelse ikke forstås således, at samtlige opslag mv. efter anklagemyndighedens opfattelse er en overtrædelse af samtlige nævnte straffebestemmelser. Retten har derfor fundet det mest hensigtsmæssigt at foretage en opdeling af de enkelte opslag mv. ud fra, hvilke af de anførte straffebestemmelser der må anses for relevante for de enkelte opslag mv.

Om Al Qaeda og Nusra-fronten

For så vidt angår Al Qaeda står denne organisation på såvel FN's, EU's, USA's, Canadas og Australiens lister over terrororganisationer. Al Qaeda er under sagen endvidere beskrevet i erklæring af 16. september 2014 fra PET's Center for Terroranalyse (Bilag V-4-2, ekstrakt 9, side 29 ff.), hvori der redegøres nærmere for Al Qaedas terrorvirksomhed. Retten finder det på denne baggrund ubetænkeligt at lægge til grund, at Al Qaeda er en organisation, der med det fornødne terrorforsæt begår eller har til hensigt at begå terrorisme og terrorlignende handlinger, som omhandlet i straffelovens §§ 114-114 d.

For så vidt angår Nusra-fronten anføres følgende i PET's Center for Terroranalyses rapport af 16. september 2014, der er dokumenteret i sagens bilag V-4-3 (ekstrakt 9, side 42-43):

»Jabhat al-Nusra Li-Ahl al-Sham (»Fronten til Frelse af Det Syriske Folk«; herefter Nusra-fronten) har været aktiv som militant islamistisk gruppe i Syrien siden 2011. Nusra-fronten etablerede sig som selvstændig gruppe i april 2013 i kolvandet på Den Islamiske Stat i Iraks (ISI) ensidige annoncering af en sammenslutning med Nusrafronten under navnet Den Islamiske Stat i Syrien og Levanten (ISIL, også kendt som ISIS). Nusra-fronten afviste at være en del af ISIL og erklærede i stedet AQ's leder ... troskab. Nusra-fronten har herefter repræsenteret al-Qaida i Syrien, og indgår dermed i det bredere netværk af formelt AQ-affilierede, militant islamistiske grupper.

Nusra-frontens erklærede mål er at omstyrte Syriens nuværende styre under ledelse af præsident Bashar al-Asad. Nusra-fronten er blandt de militant islamistiske grupper i den syriske konflikt, der tiltrækker flest udenlandske krigere fra bl.a. Vest- og Nordeuropa; gruppen er her kun overgået af Den Islamiske Stat (IS).

Nusra-fronten har sin egen Twitter-profil såvel som sit eget medieselskab, al-Manara al-Baidha Foundation for Media Service, som jævnligt formidler gruppens propaganda til sociale medier og militant islamistiske internetfora og hjemmesider.

Nusra-fronten er på USA's liste over udenlandske terrororganisationer (Foreign Terrorist Organization; FTO).«

Det anførte er understøttet af vidneforklaringerne fra analytiker A, PET, efterforskningsleder B, Metropolitan Police, UK, og forskningsleder C, Forsvarets Högskola, Sverige.

Retten finder det på denne baggrund, herunder navnlig pga. tilhørsforholdet til Al Qaeda, ligeledes ubetænkeligt at lægge til grund, at Nusra-fronten er at anse som en terrorgruppe, som begår og har til hensigt at begå handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 d.

Retten finder, at den omstændighed, at de handlinger, som Al Qaeda og Nusra-fronten udøver i Syrien og Irak, måtte kunne karakteriseres som egentlige krigshandlinger mod Assad regimet,

ikke efter folkeretlige principper kan føre til, at handlingerne kan anses som legitim krigsførelse (eller krigsforbrydelser) og dermed ikke terrorvirksomhed omfattet af straffelovens §§ 114-114 d.

Retten finder det endvidere tilstrækkelig godtgjort, at en række af de personer, der er anført i erklæring af 16. september 2014 fra PET's Center for Terroranalyse (bilag V-4-1, ekstrakt 9, side 1 ff.), herunder ..., enten er eller har været centralt placerede personer i Al Qaeda eller tilknyttede grupper, eller har været ideologer for organisationen.

3244

Om det islamiske begreb Jihad

Retten lægger i overensstemmelse med flere forklaringer afgivet under sagen, bl.a. vidneforklaringen afgivet af D, til grund, at begrebet Jihad inden for islam dækker bredt. Begrebet kan direkte oversættes til »at stræbe efter« eller »at kæmpe for noget«. Retten lægger endvidere til grund, at begrebet Jihad af Al Qaeda, tilknyttede grupper og de dertil knyttede enkeltpersoner i vid udstrækning anvendes som betegnelse for hellig, væbnet krig mod det, der efter deres opfattelse strider mod islam. Retten lægger endelig til grund, at tiltaltes anvendelse af begrebet Jihad i en række af de under sagen dokumenterede Facebook-opslag, f.eks. i opslaget af 11. januar 2013 (bilag F-14-5, ekstrakt 6, side 31), lægger sig tæt op af den anvendelse, Al Qaeda har benyttet, og i nævnte opslag tilmeldt betegner begrebet som den eneste måde til at etablere den islamiske stat, Kalifatet.

Om bøgerne skrevet af ...

Under sagen har anklagemyndigheden dokumenteret oversatte uddrag af de tre bøger, som i anklageskriftet benævnes »At finde vejledning ved at følge drengen«, »En tilgang til vor tids katastrofe« og »Allah den eviges egenskabers anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham«.

For så vidt angår bogen »At finde vejledning ved at følge drengen«, der i den arabiske version fylder 127 sider, er der dokumenteret oversatte uddrag fra nogle få sider (ekstrakt 5, side 131-132, og ekstrakt 2, side 19). For så vidt angår bogen »En tilgang til vor tids katastrofe«, der i den arabiske version fylder ca. 70 sider, er der ligeledes kun dokumenteret oversatte uddrag fra få sider (ekstrakt 2, side 20-22, og ekstrakt 5, side 168). Endelig er der for så vidt angår bogen »Allah den eviges egenskabers anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham«, som i den arabiske version efter det oplyste fylder over 700 sider, dokumenteret uddrag, der skønnes samlet at fylde højst 25 sider (ekstrakt 4, side 63 og 71, og tillægsekstrakt 1, side 1-59).

Anklagemyndigheden har under sagen endvidere søgt at fore bevis for bøgernes indhold ved vidneforklaringer fra professor D og den britiske politiinspektør B.

Det er ubestridt, at tiltalte har bistået ... i forbindelse med dennes udgivelse af de tre bøger. Bistanden har bl.a. bestået i den nærmere redigering og opsætning på internettet, herunder udførelsen af layout samt redigering af fodnoter mv. Endvidere kan det efter tiltaltes forklaring samt på baggrund af den dokumenterede mailkorrespondance lægges til grund, at tiltalte har medvirket til, at bogen »At finde vejledning ved at følge drengen« er blevet indlæst af marokkaneren ..., inden den blev lagt ud på internettet som lydbyg.

Uanset at de dokumenterede uddrag af navnlig bogen »Allah den eviges egenskabers anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham« sandsynliggør, at bogen som helhed kan være tilskyndelse til terrorhandlinger, finder retten ikke, at der med den sikkerhed, der må kræves for domfældelse i en straffesag, er fort fuldt tilstrækkelig bevis for, at denne eller de to andre bøger har et indhold, der fremmer virksomheden for nogen, der begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af straffelovens §§ 114 - 114 d.

Retten har i den forbindelse navnlig lagt vægt på, at bøgerne, som alle er skrevet på arabisk og i meget stor udstrækning i et mytisk sprog, kun er oversat og dokumenteret i meget begrænsede uddrag, som efter det oplyste alene er udvalgt af politiets tolk, uden at anklagemyndigheden eller forsvareren har haft mulighed for at vurdere, om disse udgør repræsentative uddrag af bøgerne, og at det i øvrigt ikke har været muligt for retten at vurdere, hvilke sammenhænge uddragene indgår i. Retten finder endvidere ikke, at vidneforklaringerne fra professor D og den britiske politiinspektør B i sig selv kan føre til nogen anden bevisvurdering. Det bemærkes i den forbindelse, at B efter egne oplysninger ikke selv forstår arabisk og i øvrigt kun har fået oversat dele af bøgerne, og at professor D af bogen »Allah den eviges egenskabers anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham« kun har læst de oversatte afsnit.

Tiltale frifindes herefter for den del af tiltalen, der vedrører redigering og udgivelse af de tre bøger via internettet og Facebook.

Om tiltaltes opslag på Facebook og udsendelse af e-mails

Indledningsvis bemærkes, at der har været meget aktivitet på tiltaltes Facebook-profil, hvoraf en del opslag, herunder en række af de opslag, der er dokumenteret under sagen, efter rettens opfattelse ikke udgør en strafbar handling. Opslag med rene korancitater kan således i sagens natur ikke anses for strafbare opslag, ligesom almindelige anprisninger af islam og Muhammed eller af fremtrædende personer inden for den muslimske verden ikke kan anses for strafbare.

Retten finder navnlig på baggrund af vidneforklaringen fra C, at de enkelte Facebook-opslag bør vurderes som en helhed, herunder sammensætning af billede, tekst, anvendte farver og symboler (hest, sværd, krigere, flag m.v.). C har således forklaret, at den sorte farve symboliserer »Jihad krig gennem sværdets vej«, mens hesten er et symbol på »at invadere eller tage territorium«, og at kombinationen af den sorte farve, hesten og sværdet har en »meget stærk symbolværdi«. Ifølge C har symbolerne stor betydning for de unge, der tager til Syrien for at deltage i krig. Hertil kommer, at flere af opslagene indeholder citater fra Koranen, som, hvis de

3245

tages helt bogstaveligt, er opfordringer til voldelige handlinger.

Om tiltalen for overtrædelse af straffelovens § 114 e og straffelovens § 136, stk. 2.

Retten finder herefter, at en række af de Facebook-opslag, som er dokumenteret under sagen, må anses for at være en billigelse af terrorhandlinger foretaget i Syrien eller Irak, jf. straffelovens § 136, stk. 2, og at nogle af disse tillige kan medvirke til at opildne og hverve personer til at drage til Syrien eller Irak for at deltage i væbnet Jihad og således være med til at fremme virksomheden for terrororganisationer, jf. straffelovens § 114 e. Af de Facebook-opslag og e-mails, som efter rettens opfattelse kan anses for at være såvel billigelse af terrorhandlinger som fremme af virksomheden for terrororganisationer, kan særligt fremhæves:

...

Herudover finder retten, at nogle af tiltaltes opslag på Facebook og udsendte e-mails må anses for udtrykkelig billigelse af terrorhandlinger og dermed objektivt udgør en overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 2, uden at de samtidig kan anses for at have medvirket til at fremme terror, herunder bl.a. følgende:

...

Om tiltalen for overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 1.

Indledningsvis bemærkes, at der ikke findes at være grundlag for at straffe i sammenstød mellem straffelovens § 136, stk. 1, og § 114 e, idet anvendelsen af straffelovens § 136, stk. 1, som har en strafferamme på 4 år, forudsætter, at der ikke ved samme handling er forskyldt højere straf efter andre straffebestemmelser.

Retten finder det bevist, at tiltalte offentligt har tilskyndet til forbrydelse og dermed objektivt har overtrådt straffelovens § 136, stk. 1, ved følgende opslag, som efter rettens opfattelse alle må forstås som tilskyndelse til drab på de nævnte personer:

...

Herudover finder retten, at følgende opslag må antages at være en tilskyndelse til at begå en forbrydelse over for det egyptiske parlament:

...

Om tiltalen for overtrædelse af straffelovens § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1.

Det må lægges til grund som ubestridt, at tiltalte den 31. januar 2013 på sin Facebook-profil lagde et billede af en mand, der skyder med maskingevær, og i kommentarfeltet skrev »Jihad med tanker og følelser er den mindste form for tro. Min elskede bror. Du bør tale med dig selv om Jihad, og leve Jihad med dine følelser og ambitioner. Du skal forestille dig bære dit maskingevær og affyre dens kugler m[o]d jøderne, for det er den svageste form for tro, og hvis du ikke laver Jihad med dine følelser og tanker, hvad er der så tilbage af Jihad for dig? Og de vil stille dig til regnskab, også for at tale med dig selv om Jihad.« Bilag F-15-28 (ekstrakt 7, side 66). Tiltaltes tekst i kommentarfeltet i sammenhæng med billedet af en mand, der skyder med maskingevær, må anses som trusler mod jøder omfattet af straffelovens § 266 b, stk. 1.

Da opslaget er lagt på tiltaltes Facebook-profil, og tiltalte efter det oplyste havde 510 »venner« på Facebook, findes opslaget at have karakter af propagandavirksomhed, jf. straffelovens § 266 b, stk. 2.

Indholdet af opslaget findes endvidere at opfylde det objektive gerningsindhold i straffelovens § 136, stk. 1.

Om tiltaltes forsæt

Retten finder det ubetænkeligt at lægge til grund, at tiltalte, der tidligere er domt for lignende handlinger, og som er bevidst om, at han i nogen grad er kendt i offentligheden som en fremtrædende person inden for det muslimske samfund i Danmark, har haft til hensigt eller i hvert fald haft en helt bestemt formodning om, at han gennem sine opslag på Facebook, hvor tiltalte havde 510 »venner«, og distribution af posters m.v. pr. mail til 150-200 mailadresser, ville fremme virksomheden for personer, sammenslutninger eller grupper, der begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af straffelovens §§ 114-114 d, og har tilskyndet til forbrydelse samt offentligt udtrykkeligt har billigset forbrydelser omfattet af straffelovens §§ 114-114 d.

Det findes ligeledes ubetænkeligt at anse det for bevist, at tiltalte har haft det til domfældelse fornødne forsæt til overtrædelse af straffelovens § 266 b, stk. 1, jf. stk. 2.

Ytringsfriheden

Tiltalte har ytret sig gennem Facebook-opslag og e-mails til en stor kreds af personer, dels gennem gengivelse af tekster, dels ved indsættelse af egne tekster/kommentarer og dels ved anvendelse af kalligrafi til sammensætning af tekster, billeder, symboler, farver og skygger mv. Tiltalte har ligeledes linket til lyd- og videofiler. Tiltalte har ikke distanceret sig fra eller forholdt sig kritisk til de gengivne udtalelser eller indholdet af lyd- og videofilerne. Såvel billeder, tekster som indholdet af lyd- og videofilerne må i meget vidt omfang karakteriseres som en åbenbar tilskyndelse til Jihad i form af voldelige handlinger, og de er viderebragt i nær tidsmæssig sammenhæng med de aktuelle begivenheder i Syrien og Irak.

Under disse omstændigheder finder retten efter en samlet vurdering ikke, at EMRK artikel 10, om ytringsfrihed kan medføre straffrihed for tiltalte.

Konklusion

Tiltalte er herefter skyldig i overtrædelse af straffelovens § 114 e, § 136, stk. 1, og stk. 2, og § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1.

3246

Om straffelovens § 88, stk. 1, 2. punktum

Tiltalte er fundet skyldig i handlinger, der består i fremsættelse af ytringer, herunder i ikke uvæsentlig grad handlinger, der består i medvirken til andre ikke nærmere konkretiserede handlinger. Tiltalte er frifundet for den del af tiltalen, der vedrører udgivelse m.v. af de tre bøger. Under disse omstændigheder finder retten ikke, at der foreligger sådanne særdeles skærpende omstændigheder, at der er grundlag for at bringe straffelovens § 88, stk. 1, 2. punktum, i anvendelse.

Thi bestemmes:

Tiltalte, T, er skyldig i overtrædelse af straffelovens § 114 e, § 136, stk. 1, og stk. 2, og § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1, ved opslag på Facebook og udsendelse af e-mails, men frifindes for den del af tiltalen, der vedrører redigering og udgivelse af de 3 bøger nævnt i anklageskriftet.

Straffelovens § 88, stk. 1, 2. punktum, finder ikke anvendelse.

Sanktionsspørgsmålet

Straffen fastsættes efter straffelovens § 114 e, § 136, stk. 1, og stk. 2, og § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1, jf. til dels straffelovens § 89.

Der er afgivet 6 stemmer for at fastsætte straffen til fængsel i 4 år og 6 måneder, 5 stemmer for at fastsætte straffen til fængsel i 4 år og 1 stemme for at fastsætte straffen til fængsel i 1 år.

Efter stemmeafgivningen fastsættes straffen herefter til fængsel i 4 år, jf. retsplejelovens § 894, stk. 3, jf. § 216, stk. 2, jf. stk. 1.

De voterende, der har stemt for at fastsætte straffen til fængsel i 4 år 6 måneder eller fængsel i 4 år har ved straffastsættelsen lagt vægt på alvoren, grovheden og omfanget af den begåede kriminalitet som må ses i lyset på den meget alvorlige situation i Syrien og Irak samt på, at tiltalte tidligere er idømt fængsel i 3 år 6 måneder for lignende kriminalitet.

Den voterende, der har stemt for at fastsætte straffen til fængsel i 1 år, har ved straffastsættelsen lagt vægt på, at den kriminalitet, som tiltalte er fundet skyldig i, alene består af ytringsforbrydelser.

Der er afgivet 12 stemmer for at tage konfiskationspåstanden til følge i medfør af straffelovens § 75, stk. 2.

Efter stemmeafgivningen tages påstanden om konfiskation herefter til følge.«

Sagens oplysninger om frakendelse af dansk indfødsret og udvisning

Den Marokkanske Ambassade i København bekræftede i brev af 20. oktober 2006 til Københavns Politi, at tiltalte var marokkansk statsborger.

I brev af 13. marts 2014 til Den Marokkanske Ambassade i København, bilag L-1-1 (tillægsekstrakt 1, side 91-92), forespurgte Københavns Politi, om tiltalte risikerede dobbeltstraf, hvis han i forbindelse med en dom blev udvist til Marokko, og om han i givet fald ville risikere at lide overlast. Københavns Politi anmodede endvidere om en bekræftelse på, at tiltalte fortsat var marokkansk statsborger.

I mail af 20. juni 2014 til Københavns Politi, bilag L-1-2 (tillægsekstrakt 1, side 93), bekræftede Den Marokkanske Ambassade i København, at tiltalte er marokkaner, og meddelte, at brevet af 13. marts 2014 var sendt til udenrigsministeriet i Rabat, der ville videre sende det til de marokkanske myndigheder. De marokkanske myndigheder har imidlertid ikke besvaret de øvrige spørgsmål, Københavns Politi stillede i brevet af 13. marts 2014.

I brev af 9. september 2014 til Justitsministeriet, bilag L-1-3 (tillægsekstrakt 1, side 94), meddelte Danmarks Ambassade i Rabat følgende:

»Efter anmodning af Justitsministeriet i Danmark bekræfter den danske ambassade i Rabat at en marokkansk statsborger ikke mister sit marokkanske statsborgerskab ved erhvervelse af et andet/eller flere statsborgerskaber.

En marokkansk statsborger kan kun miste sit statsborgerskab ved kongeligt dekret. Ambassaden har ikke kendskab til at nogen skulle have mistet sit marokkanske statsborgerskab.«

I Udlændingestyrelsens udtalelse af 24. oktober 2014, bilag L-4-1 (tillægsekstrakt 1, side 146 ff.), anføres:

»...

Det er til sagen oplyst, at anklagemyndigheden forventer pågældende idømt ikke under 5 til 6 års fængselsstraf.

Det er endvidere oplyst, at anklagemyndigheden vurderer, at der under straffesagen vil blive nedlagt påstand om udvisning med indrejseforbud for bestandigt, såfremt pågældende i forbindelse med sagen frakendes sit danske statsborgerskab i medfør af § 8 b, stk. 1, i lov om dansk indfødsret.

T er tidligere straffet for lignende og anden kriminalitet.

...

Opholdsgrundlag og længde

Den 13. april 1984 søgte T via Direktoratet for Udlændinge, nu Udlændingestyrelsen, om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende daværende ægtefælle. T fik den 16. april 1984 opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 2, indtil den 13. oktober 1984. Denne tilladelse blev den 6. marts 1986 meddelt tidsubegrænset.

Den 16. april 1984 blev T tilmeldt folkeregisteret.

T fik den 30. marts 1988 dansk statsborgerskab.

Efter udlændingelovens § 18 a, stk. 1, bortfalder en opholdstilladelse, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

3247

Såfremt T måtte blive frakendt sit danske statsborgerskab, har han fra tidspunktet af frakendelsen ingen opholdstilladelse i Danmark og har således ikke lovligt ophold i Danmark i udvisningsbestemmelsernes forstand, jf. herved bestemmelsen i udlændingelovens § 27.

Udvisningshjemmelen

Såfremt T måtte blive frakendt sit danske statsborgerskab efter § 8 b, stk. 1, i lov om dansk indfødsret, hvorefter han ikke længere vil have lovligt ophold i Danmark, er Udlændingestyrelsen af den opfattelse, at længden og karakteren af den pågældendes ophold i Danmark fører til, at betingelserne for en eventuel udvisning skal søges i udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6.

...

§ 26, stk. 2

Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, skal en udlænding udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Danmarks adgang til at udvise udlændinge på baggrund af et strafbart forhold er navnlig reguleret i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med tillægsprotokoller, EU-retten, Associeringsaftalen mellem Tyrkiet og EU, FN's konvention om borgerlige og politiske rettigheder, FN's Flygtningekonvention, FN's konvention om barnets rettigheder samt FN's torturkonvention.

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt en beslutning om udvisning af T kan antages at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, er det navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, særligt artikel 8 om ret til respekt for sit privat- og familieliv, der er relevant i denne sammenhæng.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har defineret visse kriterier, der kan have betydning for vurderingen af udvisning for et strafbart forhold f.eks. karakteren og alvoren af den begåede kriminalitet, varigheden af pågældendes ophold i det land, hvorfra

han udvises, og hans familiemæssige situation i dette land samt karakteren og omfanget af sociale, kulturelle og familiemæssige bånd til henholdsvis landet, hvorfra han udvises, og ansøgerens hjemland.

Disse forhold er belyst i politiets rapport af den 22. juli 2014.

Heraf fremgår blandt andet, at T har oplyst at:

- han er dansk statsborger, og at han ser Danmark som sit land
- han ikke har noget forhold til Marokko
- han har været i Danmark siden 1989
- hvis han bliver udvist, vil det blive til fængsling, tortur og dødsstraf

Det fremgår endvidere af Det Centrale Personregister, at T har 4 børn, der er bosiddende i Danmark.

Særligt vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt der er risiko for, at T uden for de i udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2 (asylbegrunder forhold), nævnte tilfælde vil lide overlast i Marokko, hvor han efter udvisningen ventes at tage ophold, skal Udlændingestyrelsen henvises til hjemmesiden landinfo.no. Landinfo er en faglig uafhængig enhed under de norske udlændingemyndigheder.

På Landinfo.dk findes en række publikationer, herunder vedrørende dobbeltstraf.

Følgende fremgår således af respons baseret på interviews afholdt under norsk fact finding-mission til Marokko i marts 2008:

»Marokkansk lov har ingen bestemmelser som åpner for dobbeltstraff. En marokkaner som er domt i utlandet kan ikke dømmes på nytt for samme forbrytelse i Marokko.«

Endvidere fremgår følgende af samme respons fra den norske fact finding-mission om, hvorvidt der er situationer, hvor de norske udlændingemyndigheder eller det norske politi bør undlade at stemple en udvisning i marokkanske statsborgeres pas:

»Det er ingen grunn til å tro at utvisning fra Europa etter straffbare forhold skaper problemer for den utviste i Marokko. Unntaket er terrorrelaterte forhold. Marokkanere som utvises til Marokko på grunn av terrortilknytning i utlandet må regne med å bli fulgt nøye av myndighetene i hjemlandet.«

Udlændingestyrelsen vurderer efter de i sagen foreliggende oplysninger, at der ikke er risiko for, at den pågældende vil blive udsat for særlig byrdefulde strafforanstaltninger ved tilbagevenden til Marokko, eller for at T dér vil risikere at blive straffet for den samme lovovertrædelse, som han måtte blive domt for i Danmark.

Udlændingestyrelsen bemærker, at vi ikke er i besiddelse af nyere oplysninger om brugen af dobbeltstraf i Marokko.

Udlændingestyrelsen vedlægger den norske publikation, som er kopieret fra hjemmesiden landinfo.no pr. 24. oktober 2014.

Udtalelse om udvisningsspørgsmålet

Det følger af bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, at en udlænding skal udvises efter §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

På baggrund af anklagemyndighedens oplysninger om kriminalitetens karakter, og om at den pågældende forventes idømt en frihedsstraf af ikke under 5-6 års varighed sammenholdt med Danmarks internationale forpligtelser, kan Udlændingestyrelsen tiltræde anklagemyndighedens indstilling om udvisningsspørgsmålet, såfremt T frakendes sit danske statsborgerskab efter § 8 b, stk. 1, i lov om dansk indfødsret.

3248

...

Udlændingestyrelsen har ingen bemærkninger til anklagemyndighedens indstilling om, at der nedlægges påstand om udvisning for bestandigt

...«

Af den i udtalelsen nævnte hjemmeside Landinfo.no, bilag L-4-2 (tillægsekstrakt 1, side 151-152), fremgår bl.a.:

»...

Marokko: Utvisning efter straffbare forhold 12.09.2008

1. Om det er situationer der norske utlendingsmyndigheter eller politi bor unnlåte å stemple bort- eller utvisning i passet til marokkanske borgere.

2. Om marokkanske myndigheter stiller krav til hvem de tar imot av egne borgere som har oppholdt seg i utlandet.

3. Om det finnes situasjoner der marokkanske borgere risikerer dobbeltstraff.

Skrevet 12. september 2008

1. Den nordiske politisambandsmannen var ikke kjent med situasjoner eller tilfeller der utlendingsmyndigheter eller politi bor unnlåte å stemple bort- eller utvisning i passet til marokkanske borgere. Marokkanske myndigheter viser ingen interesse for egne borgeres kriminelle virksomhet i utlandet. Mange kriminelt belastede marokkanere sendes til Marokko fra Europa hver dag, spesielt fra Belgia, Nederland, Frankrike og Spania. Det er ingen grunn til å tro at utvisning fra Europa etter straffbare forhold skaper problemer for den utviste i Marokko. Unntaket er terrorrelaterte forhold. Marokkanere som utvises til Marokko på grunn av terrortilknytning i utlandet må regne med å bli fulgt nøye av myndighetene i hjemlandet.

Heller ikke den norske ambassade kjente til situasjoner hvor det ikke bor stemples bort- eller utvisningsstempel i passet til marokkanske borgere.

2. Av politiske årsaker er marokkanske myndigheter tilbakeholdne med å ta tilbake egne borgere som ikke frivillig vil hjem fra Europa. Generelt sett er det likevel ikke problematisk med retur av marokkanske borgere hvis vedkommende først er identifisert som marokkaner. Lovpålagt bruk av ID-kort med registreringsnummer og bilde samt sivilt nasjonalt fingeravtryksregister gir marokkanske myndigheter svært god oversikt over egen befolkning.

3. Marokkansk lov har ingen bestemmelser som åpner for dobbeltstraff. En marokkaner som er domt i utlandet kan ikke dømmes på nytt for samme forbrytelse i Marokko.[1]

Muntlige kilder

Association des Jeunes Avocats à Khémisset (i byen Khémisset), 14. mars 2008. Intervju foretatt av Landinfo, UDI og UNE på fact findingreise til Marokko i mars 2008.

Den frivillige organisasjonen består av unge jurister og ble dannet i 2006. Organisasjonen arbeider med å utvikle og styrke menneskerettigheter i Marokko og er partner i Global Rights prosjekt om ekteskapskontrakten. Tilgjengelig fra http://www.globalrights.org/site/PageServer?pagenamewww_mid_index_64 [lastet ned 12.9.2008]

Den nordiske politisambandsmannen, 12. mars 2008. Intervju foretatt av Landinfo, UDI og UNE på fact findingreise til Marokko i mars 2008.

Den norske ambassade i Rabat, 13. mars 2008. Intervju foretatt av Landinfo, UDI og UNE på fact findingreise til Marokko i mars 2008.

[1] Association des Jeunes Avocats à Khémisset, 14. mars 2008. ...«

Justitsministeriet, Udlændingefdeling, anfører i brev af 3. december 2014 til Københavns Politi (ubilageret, tillægsekstrakt 6, side 44 ff.):

»...

1. Ved brev af 19. februar 2014 har anklagemyndigheden anmodet Justitsministeriet om en udtalelse vedrørende T's statsborgerretlige forhold til Marokko og Danmark.

2. For så vidt angår T's statsborgerretlige forhold til Danmark, kan Justitsministeriet oplyse, at T blev optaget på lov nr. 157 af 23. marts 1988 om indfødsrets meddelelse og erhvervede dansk

indfødsret med virkning fra den 30. marts 1988 under navnet T. Der blev i den forbindelse ikke stillet krav om, at han, som betingelse for erhvervelse af dansk indfødsret, skulle løses fra sit marokkanske statsborgerskab.

3. Med hensyn til T's statsborgerretlige forhold til Marokko skal Justitsministeriet indledningsvist bemærke, at der foreligger en erklæring fra Den Marokkanske Ambassade i København fra den 20. oktober 2006, hvoraf det fremgår, at T på daværende tidspunkt var marokkansk statsborger. Erklæringen vedlægges som bilag I.

Efter det for Justitsministeriet oplyste, skulle T under den aktuelt verserende straffesag have gjort gældende, at han for nogle år siden rettede henvendelse til Den Marokkanske Ambassade i København med henblik på at frasige sig sit marokkanske statsborgerskab.

Anklagemyndigheden har i tilknytning hertil over for Justitsministeriet oplyst, at T ikke under straffesagen har fremlagt dokumentation for, at han er blevet løst fra sit marokkanske statsborgerskab.

4. Justitsministeriet har ved brev af 4. marts 2014 anmodet Udenrigsministeriet om at tilvejebringe oplysninger om, hvorvidt T fortsat er marokkansk statsborger.

3249

Udenrigsministeriet har den 3. december 2014 over for Justitsministeriet oplyst, at det på trods af adskillige henvendelser til de marokkanske myndigheder (endnu) ikke har været muligt at tilvejebringe oplysninger om T's nuværende statsborgerretlige forhold til Marokko. Udenrigsministeriet har i den forbindelse nærmere oplyst følgende:

»Den danske ambassade i Rabat har siden april 2014 taget følgende relevante skridt i relation til sagen mod T:

- Ambassaden havde i forbindelse med den indledende sagsbehandling i april 2014 kontakt med den spanske ambassade i Rabat, der har et nært retligt samarbejde med Marokko. Den spanske ambassades kontakter i det marokkanske politi har mundtligt bekræftet, at T hos dem er registreret som værende marokkansk statsborger.

- Efter anmodning fra det danske justitsministerium sendte ambassaden herefter den 13. maj 2014 en formel note (nr. 61/2014) til det marokkanske udenrigsministerium med kopi direkte til det marokkanske justitsministerium med anmodning om bekræftelse på T's marokkanske statsborgerskab.

- Den 23. juni 2014 har ambassaden telefonisk rykket det marokkanske udenrigsministerium for svar.

- Den 11. august 2014 modtaget note verbale fra marokkanske myndigheder med henvisning til lovgrundlag for statsborgerskab, som blev videresendt via Udenrigsministeriet til Justitsministeriet.

- Den 22. september 2014 har ambassaden sendt en note (nr. 105/2014) til det marokkanske udenrigsministerium med henvisning til note af 13. maj 2014 og med påmindelse om, at man stadig afventer svar i sagen.

- Den 31. oktober 2014 har ambassaden sendt en note (nr. 119/2014) til [det] marokkanske udenrigsministerium med henvisning til tidligere noter og med anmodning om et møde for ambassadøren med en repræsentant for den ansvarlige myndighed i sagen.

- Den 19. november 2014 har ambassaden til Udenrigsministeriet indsendt en advokatudtalelse om reglerne for fortabelse af marokkansk statsborgerskab samt supplerende spørgsmål vedrørende evt. yderligere retsforfølgelse i Marokko i tilfælde af udvisning.

- Den 24. november 2014 tog ambassadøren under et møde spørgsmålet op med chefen for det marokkanske udenrigsministeriums Europaafdeling. Denne lovede at undersøge status for svaret. Den 2. december 2014 har han oplyst, at sagen beror hos det marokkanske justitsministerium. Han ville undersøge, om det marokkanske Justitsministeriums behandling af sagen kunne fremskyndes.

- Den 28. november 2014 har ambassaden haft kontakt med den belgiske ambassade, der på baggrund et meget stort antal personer

med marokkansk statsborgerskab i Belgien dels har en bilateral aftale om retsligt samarbejde, dels har en forbindelsesdommer («magistrat de liaison») udstationeret ved ambassaden. Efter aftale med det danske justitsministerium har ambassaden per brev anmodet den pågældende om bistand via dennes personlige kontakter i det marokkanske retsvæsen til at udvirke en officiel bekræftelse på T's marokkansk[e] statsborgerskab.

Herudover har Udenrigsministeriet efter anmodning fra Justitsministeriet ved note verbale af 17. november 2014 erindret den her-værende marokkanske ambassade om de tidligere direkte henvendelser fra Rigspolitiet til ambassaden og har samtidig været i telefonisk kontakt med ambassadøren herom.

Den marokkanske ambassade har ved note af 4. november 2014 til Udenrigsministeriet svaret, at ambassaden den 20. marts 2014 har informeret Marokko om Rigspolitiets henvendelser, og at man vil vende tilbage med svar på henvendelserne, når man har modtaget svar fra myndighederne i Rabat.

Den 3. december 2014 har Udenrigsministeriet anmodet den marokkanske ambassador i Danmark om en samtale vedrørende spørgsmålet.

Det bemærkes, at det ikke er muligt at forudsige, om og hvornår et svar fra de marokkanske myndigheder kan forventes.»

5. For så vidt angår generelle oplysninger om retstilstanden i Marokko vedrørende løsning fra samt fortabelse og frakendelse af marokkansk statsborgerskab har Justitsministeriet via Udenrigsministeriet indhentet et advokatresponsum fra en lokal advokat i Marokko (vedlagt som bilag 2).

Justitsministeriet har endvidere via en statsautoriseret translator indhentet en oversættelse af de relevante bestemmelser i den marokkanske statsborgerskabslovgivning (dahir nr. 1-58-250 af 21. januar 1958 svarende til 6. september 1958 bekendtgjort i officiel bulletin nr. 2394 af 12. september 1958) (vedlagt som bilag 3).

Efter de på den baggrund for Justitsministeriet foreliggende oplysninger kan en myndig marokkaner give afkald på sit marokkanske statsborgerskab, hvis den pågældende frivilligt har erhvervet fremmed statsborgerskab og ved dekret er blevet bemyndiget til at give afkald på det marokkanske statsborgerskab, jf. artikel 19 (1).

Datoen for afkaldets retsvirkninger er datoen for offentliggørelse af dekretet, som bemyndiger den pågældende til at give afkald på sit marokkanske statsborgerskab, jf. artikel 20 (1).

6. Det fremgår endvidere af de tilvejebragte oplysninger, at dekreter vedrørende statsborgerskab offentliggøres i »Bulletin Officiel«, jf. artikel 29.

Udenrigsministeriet har i den forbindelse over for Justitsministeriet oplyst, at den danske ambassade i Rabat

3250

den 28. november til 2. december 2014 har gennemgået de officielle bulletiner, hvori dekreter publiceres, siden oktober 2006, hvor den marokkanske ambassade i København senest har bekræftet T's marokkanske statsborgerskab. Der er tale om et omfattende materiale, der i den publicerede form ikke er elektronisk søgbart.

Under en manuel gennemgang har ambassaden kun fundet ganske få dekreter om nationalitet, og disse har alene omhandlet erhvervelse af marokkansk statsborgerskab. Ambassaden har således ikke i den gennemgængede periode fundet eksempler på fratagelse af eller afkald på marokkansk statsborgerskab.

7. Som det fremgår, har Justitsministeriet og Udenrigsministeriet trods ihærdige bestræbelser og grundige undersøgelser ikke fundet holdepunkter for at antage, at T skulle være blevet løst fra sit marokkanske statsborgerskab.

...«

Rettens bemærkninger til spørgsmålet om frakendelse af dansk indfødsret og udvisning

Der er afgivet 7 stemmer for at frifinde tiltalte for påstanden om frakendelse af dansk indfødsret og 5 stemmer for at tage anklagemyndighedens påstand om frakendelse af dansk indfødsret til følge.

Samtlige nævninger og dommere udtaler:

Det findes bevist, at tiltalte foruden dansk statsborgerskab tillige har statsborgerskab i Marokko. Der lægges i denne forbindelse vægt på, at Marokkos ambassade i København den 20. oktober 2006 oplyste, at tiltalte var marokkansk statsborger, at frasigelse af et marokkansk statsborgerskab i henhold til den marokkanske indfødsretslov kun kan ske ved kongeligt dekret, der skal offentliggøres i Bulletin Officiel for at få retsvirkning, at tiltalte efter sin egen forklaring via sin advokat i et brev i 2005 til den marokkanske ambassade i København frasagde sig sit marokkanske statsborgerskab, men aldrig fik svar eller fulgte op på brevet, samt at den danske ambassade i Rabat ifølge brev af 3. december 2014 fra Justitsministeriet til Københavns Politi har gennemgået Bulletin Officiel siden oktober 2006 uden at konstatere noget dekret vedrørende tiltaltes marokkanske statsborgerskab.

Flertallet udtaler:

Af indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, fremgår, at den, der dommes for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 eller 13, ved dom kan frakendes sin danske indfødsret, medmindre den pågældende derved bliver statsløs. Af forarbejderne til indfødsretslovens § 8 B fremgår det, at en person, der idømmes fængsel i mindst 2 år for overtrædelse af reglerne i straffelovens kapitel 12 og 13 som udgangspunkt bør frakendes dansk indfødsret, dog kan den betydning, en frakendelse har for den pågældende, tale afgørende imod frakendelse. Der bør i hvert enkelt tilfælde foretages en konkret proportionalitetsafvejning, der minder meget om den afvejning, der skal foretages i forbindelse med afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse og udvisning.

Det bør på den ene side tages i betragtning ved proportionalitetsafvejningen, at tiltalte er idømt 4 års fængsel for overtrædelse af bl.a. straffelovens § 114 e, og § 136, stk. 1 og 2, og at han tidligere i Danmark er dømt for lignende kriminalitet.

Det må på den anden side lægges til grund, at tiltalte har opholdt sig i Danmark i en længere årrække. Han søgte og opnåede opholdstilladelse i 1984. Han har ægtefælle, 4 voksne børn og en søster i Danmark, han har ikke været i Marokko siden 1989 og har efter egne oplysninger ikke længere kontakt med sine søskende i Marokko, hvortil han i øvrigt heller ikke har andre relationer. Tiltalte har efter sin egen forklaring, der understøttes af flere vidneforklaringer, tidligere haft kontroverser med de marokkanske myndigheder i Danmark, og der kan efter indholdet af FN's og Amnesty Internationals rapporter for 2013 om tortur m.v. og menneskerettighedernes tilstand i verden samt det dokumenterede indhold af Landinfo, bilag V-6-1 og bilag V-6-2 (tillægsekstrakt 3, side 1 ff.) ikke bortses fra risikoen for, at han ved udsendelse til Marokko vil blive udsat for visse represalier fra de marokkanske myndigheders side, herunder muligt i form af »overlast« i den i udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 6, anførte betydning.

Flertallet finder herefter, at der er en række momenter, der med betydelig sikkerhed taler for, at en eventuel udvisning af tiltalte, såfremt han ikke var dansk statsborger, ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 3 og artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvorfor udvisning ikke ville kunne ske, jf. herved udlændingelovens § 26, stk. 2.

Tiltalte blev dansk statsborger i 1988. Den kriminalitet, tiltalte nu er fundet skyldig i, udgøres alene af handlinger i form af ytringer, og retten har i forbindelse med skyldkendelsen fundet, at der ikke foreligger sådanne særdeles skærpente omstændigheder, at straffelovens § 88, stk. 1, 2. punktum, finder anvendelse.

Efter en samlet vurdering finder flertallet herefter, at der foreligger så afgørende hensyn, som taler imod frakendelse af dansk indfødsret, at frakendelse bør undlades uanset alvoren, grovheden og omfanget af den begåede kriminalitet, og uanset at tiltalte tidligere er dømt for lignende kriminalitet.

Mindretallet udtaler:

Som anført af flertallet fremgår det af indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, at den, som dommes for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12

3251

og 13, ved dom kan frakendes sin danske indfødsret, medmindre den pågældende derved bliver statsløs.

Afgangen til frakendelse af dansk indfødsret (uden for svingstilfælde) er begrænset til overtrædelser af bestemmelserne i straffelovens kapitel 12 og 13, men omfatter til gengæld overtrædelse af enhver af bestemmelserne i disse kapitler. Vedrørende spørgsmålet om frakendelse af dansk indfødsret er der efter mindretallets opfattelse i øvrigt ikke holdepunkter i lovtæst eller forarbejder for at sondre mellem overtrædelser af de forskellige straffebestemmelser inden for straffelovens kapitel 12 og 13. Det har derfor ikke afgørende betydning, at det i en vis udstrækning kan anføres, at de idømte forbrydelser er ytringsforbrydelser.

Derimod lægger mindretallet afgørende vægt på de hensyn, der kommer til udtryk i lovens forarbejder vedrørende bestemmelsen. Det følger således af bemærkningerne til forslaget til lov nr. 311 af 5. maj 2004 (LFF nr. 138 af 28. januar 2004, pkt. 4.2.5.), at det i tilfælde, hvor en person dommes for mere alvorlige forhold, er udgangspunktet, at den pågældende frakendes dansk indfødsret, samt at der ved mere alvorlige forhold som udgangspunkt forstås forhold, der straffes med fængsel i 2 år eller derover. I det foreliggende tilfælde er tiltalte straffet med fængsel i 4 år, altså en fængselsstraf dobbelt så lang som den straf, der efter lovens forarbejder som udgangspunkt skal føre til frakendelse af indfødsretten. Oven i købet er der tale om et gentagelsestilfælde, idet tiltalte tidligere er straffet med fængsel i 3 år og 6 måneder for en helt tilsvarende forbrydelse. På denne baggrund må der kunne påvises endog særdeles betydelige modhensyn, hvis en frakendelse af indfødsretten skulle kunne undlades.

Sådanne modhensyn foreligger ikke i denne sag. De lovovertrædelser, som tiltalte er fundet skyldig i, må anses som meget alvorlige, således som det er afspejlet i strafudmålingen. På denne baggrund finder mindretallet, at det forhold, at tiltalte har boet i Danmark siden 1984, at han har været dansk statsborger siden 1988, at han efter det oplyste ikke har været i Marokko siden 1989, at han siden august 2013 har været gift med en herboende kvinde, og at hans børn, der alle er voksne, bor i Danmark, ikke kan føre til, at frakendelse kan undlades. Mindretallet lægger i den forbindelse også vægt på, at tiltalte ikke er vokset op her i landet, men i Marokko, hvor han efter sin egen forklaring stadig har søskende, og at han ikke behersker det danske sprog til fulde. Der foreligger således ikke det fornødne grundlag for at fravige det klare udgangspunkt om frakendelse af indfødsretten.

Som anført i forarbejderne (ligeledes LFF nr. 138 af 28. januar 2004, pkt. 4.2.5.) bør udlændingelovens regler om inddragelse af opholdstilladelse og udvisning i et vist omfang indgå i proportionalitetsafvejningen. Det fremgår endvidere, at der normalt ikke kan ske frakendelse af indfødsretten, hvis vurderingen af, om der kan ske udvisning, ville føre til, at udvisning ikke skulle ske.

Henset til at tiltalte er idømt en fængselsstraf på fire års ubetinget fængsel og tidligere er idømt en straf på 3 år og 6 måneder for en tilsvarende forbrydelse, *kunne han have været udvist*, hvis han ikke havde været dansk statsborger, jf. udlændingelovens § 22, stk. 1, nr. 1, 3 og 6. Det følger herefter af udlændingelovens § 26, stk. 2,

at han, hvis han ikke havde været dansk statsborger, *skulle have været udvist*, medmindre dette ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

I denne sag har tiltalte påberåbt sig, at Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 er til hinder for, at udvisning og dermed frakendelse af statsborgerskab kan ske. Tiltalte har imidlertid ikke påvist, at der er vægtige grunde til at antage, at tiltalte i tilfælde af udvisning vil blive udsat for en reel risiko for at blive underkastet en behandling i modtagerstaten, der er i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention vedrørende forbuddet mod tortur mv. Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af praksis fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det som udgangspunkt er udlændingen, der må påvise, at en sådan risiko består, jf. herom Peer Lorenzen m.fl., Den Europæiske Menneskerettighedskonvention med kommentarer (art. 1-9), 3. udgave, 2011, side 247 ff., og Jon Fridrik Kjølbro, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention - for praktikere, 3. udgave, side 244 ff. (med henvisninger). Mindretallet lægger i den forbindelse bl.a. vægt på karakteren af de handlinger, som tiltalte angiver at have foretaget, og som efter hans opfattelse vil kunne føre til represalier fra de marokkanske myndigheders side. Mindretallet lægger endvidere vægt på, at tiltaltes anbringender om, at det kan forventes, at han vil blive udsat for tortur og dødsstraf i Marokko, kun er underbygget af vidneforklaringen fra - - - og til dels vidneforklaringen fra - - -. Mindretallet lægger endvidere vægt på, at der ikke er risiko for, at tiltalte kan idømmes straf i Marokko for de her i Danmark idømte forbrydelser, idet marokkansk ret efter det oplyste ikke hjemler dobbeltstraf. Tiltalte risikerer således ikke strafforfølgning for de her i landet idømte terrorforbrydelser.

Herudover bemærkes, at tiltaltes familiemæssige forhold i Danmark ikke giver anledning til at antage, at en udvisning skulle være i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Mindretallet finder på denne baggrund, at påstanden om, at tiltalte skal frakendes dansk indfødsret, bør tages til følge.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet, jf. retsplejelovens § 894, stk. 3, jf. § 216, stk. 1, således at

3252

tiltalte frifindes for påstanden om frakendelse af dansk indfødsret.

Henset til, at tiltalte ikke skal frakendes dansk indfødsret, frifindes tiltalte for påstanden om udvisning.

Sagsomkostninger

Tiltalte er dømt i henhold til anklageskriftet for så vidt angår den del af tiltalen, der vedrører opslag på Facebook og udsendelse af e-mails. Tiltalte er frifundet for den del af tiltalen, der vedrører udgivelse og redigering af de tre i anklageskriftet nævnte bøger.

Retten finder, at undersøgelsen har været rettet mod begge dele af tiltalen, og at bevisførelsen vedrørende bøgerne endvidere har en så tæt sammenhæng med den øvrige del af tiltalen, at tiltalte bør betale samtlige omkostninger, der har været forbundet hermed, bl.a. det fulde salær til den beskikkede forsvarer.

Tiltalte er frifundet for påstandene om frakendelse af dansk indfødsret og udvisning, der ikke har haft samme naturlige sammenhæng med sagen i øvrigt. I det omfang fremlæggelse af dokumenterede bilag og bevisførelse af dette spørgsmål har været forbundet med positive udgifter, finder retten derfor, at statskassen bør betale disse, jf. retsplejelovens § 1008, stk. 2.

- - -

Østre Landsrets dom 1. juli 2015, (15. afd.), N nr. S-3475-14 (Birgitte Grønberg Juul, Joachim Kromann, Benedikte Holberg med nævninger).

Påstande

Frederiksberg Rets dom af 4. december 2014 (- - -) er anket af anklagemyndigheden med påstand om domfældelse i overensstemmelse med anklageskriftet samt til skærpelse, herunder således at tiltalte i medfør af indfødsretsloven frakendes sin danske indfødsret samt i medfør af udlændingeloven udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig.

Tiltalte har påstået frifindelse, subsidiært formildelse. Tiltalte har endvidere nedlagt påstand om, at påstanden om frakendelse af tiltaltes danske indfødsret afvises, subsidiært frifindelse for påstandene om frakendelse af indfødsret og udvisning. Tiltalte har ikke protesteret mod konfiskationspåstanden, i det omfang han findes skyldig i den rejste tiltale.

Sagens bevistema og oplysninger

Sagens bevistema angår spørgsmålet, om tiltalte i gerningsperioden fra begyndelsen af 2012 til den 11. februar 2014 har overtrådt straffelovens § 114 e, § 136, stk. 1 og 2, og § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1, ved at have afsendt e-mails og opslået billeder, kommentarer mv. på sin Facebook-profil samt ved som ejer af forlaget Al-Nur Islamic Information via internettet og Facebook at have redigeret og udgivet bøgerne »Allah den eviges egenskabs anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham«, »At finde vejledning ved at følge drengen« og »En tilgang til vor tids katastrofe«.

Ankesagen har været hovedforhandlet over 17 dage.

Også for landsretten har bevisførelsen navnlig omfattet dokumentation af en lang række bilag, der var lagret på tiltaltes harddisk og usb-nøgler mv., og som blev fundet under ransagning af tiltaltes bopæl henholdsvis den 7. marts 2013 og den 11. februar 2014. Bilagene indeholder blandt andet skærmprents fra tiltaltes Facebook-profil, e-mails, chatkorrespondance, uddrag af bøger mv. Endvidere er der i forbindelse med dokumentationen af navnlig skærmprents fra tiltaltes Facebook-profil samt filer lagret på tiltaltes harddisk og usb-nøgler afspillet en række video- og lydfiler, der er hentet fra internettet af tiltalte.

Ud over de i byretten dokumenterede bilag er navnlig følgende nye bilag dokumenteret under sagens behandling for landsretten:

- - -

Herudover er der afgivet supplerende forklaring af tiltalte og en række vidner samt fort en række nye vidner, jf. nedenfor.

- - -

Parternes hovedsynspunkter

Anklagemyndigheden har til støtte for påstanden om domfældelse af tiltalte i overensstemmelse med anklageskriftet anført, at al-Qaida, hvortil blandt andre - - - er knyttet, og Nusra-fronten udøver terror i straffelovens § 114's forstand, herunder at den væbnede modstand, som bl.a. Nusra-fronten udøver i Syrien, ikke kan anses for legitim i henhold til folkeretten. Tiltalte har gennem en lang række Facebook-opslag og mails mv. propaganderet for de pågældende organisationer, og han har herved - med det fornødne forsæt - fremmet de pågældende organisationers terrorvirksomhed, jf. straffelovens § 114 e. Det samme gælder med hensyn til tiltaltes bistand til redigering og udgivelse af de af anklageskriftet omfattede tre bøger, hvori der utvetydigt opfordres til væbnet jihad. Tiltalte har endvidere, dels ved samme Facebook-opslag mv., dels ved andre Facebook-opslag, med forsæt tilskyndet til forbrydelse, jf. straffelovens § 136, stk. 1, og billigt terrorforbrydelser, jf. § 136, stk. 2. Tiltalte har herudover med forsæt og på en sådan måde, at det har karakter af propagandavirksomhed, ved Facebook-opslag offentligt truet og forhånet jøderne på grund af disses tro, jf. straffelovens § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1. Tiltaltes ret til at ytre sig, jf. grundlovens § 77 og artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, kan henset til indholdet af Facebook-opslagene mv. ikke føre til straffrihed.

Til støtte for påstanden om skærpeelse, herunder påstanden om, at de skete lovovertrædelser skal henføres under straffelovens § 88, stk. 1, 2. pkt., har

3253

anklagemyndigheden anført, at tiltalte tidligere er idømt en langvarig fængselsstraf for tilsvarende kriminalitet, at der er tale om yderst professionelt udført propaganda, at gerningsperioden er på ca. 2 år, at anholdelsen af tiltalte i marts 2013 ikke fik ham til at stoppe, at der til pådommelse under sagen er ca. 75 opslag samt udgivelse af tre bøger, samt at risikoen for spredning af materialet er stor. Under disse omstændigheder bør tiltalte idømmes 6-7 års fængsel.

Anklagemyndigheden har til støtte for, at påstanden om frakendelse af tiltaltes danske indfødsret tages under påkendelse, anført, at bestemmelsen i indfødsretslovens § 8 D, stk. 1, alene vedrører sager om frakendelse efter lovens § 8 A.

Anklagemyndigheden har til støtte for påstanden om frakendelse af tiltaltes danske indfødsret anført, at det nu ligger fast, at tiltalte er både dansk og marokkansk statsborger, og at en afvejning af på den ene side grovheden af tiltaltes kriminalitet samt det forhold, at tiltalte tidligere er idømt en langvarig fængselsstraf for tilsvarende kriminalitet, over for på den anden side tiltaltes personlige og familiemæssige forhold og tilknytning til Marokko og Danmark må føre til, at tiltalte skal frakendes sin danske indfødsret.

Til støtte for påstanden om udvisning har anklagemyndigheden anført, at betingelserne for udvisning af tiltalte er opfyldt, idet udvisning - af de grunde, anklagemyndigheden har anført om frakendelse af tiltaltes danske indfødsret - er i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Anklagemyndigheden har i den forbindelse anført, at det forhold, at tiltalte efter sin egen forklaring ved en tilbagevendende til Marokko risikerer at blive frihedsberøvet, udsat for tortur og i sidste ende idømt dødsstraf, ikke kan føre til, at udvisning af tiltalte er i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, idet de rejste spørgsmål ikke skal behandles af domstolene ved vurderingen af, om betingelserne for udvisning af opfyldt, men derimod af udlændingemyndighederne og i sidste instans Flytningenævnet ved en senere afgørelse af, om tiltalte kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31.

Tiltalte har til støtte for påstanden om frifindelse anført, at hans tekster og billeder mv. hverken udgør fremme af terrororganisationers virksomhed, opfordring til at begå forbrydelser, herunder terror, eller billigelse af terror, ligesom tiltalte ikke i tekst og billeder mv. har truet, forhånet eller nedværdiget jøder på grund af disses tro. Hans tekster og billeder mv. skal således alene forstås som refleksioner over udviklingen i den arabiske verden, herunder navnlig i Syrien, hvor den væbnede modstand, der ydes mod Assad-regimet, folkeretligt er legitim. En støtte til kampen mod Assad-regimet er derfor heller ikke uden videre en støtte til terror. Hertil kommer, at de store omvæltninger, der er sket i den arabiske verden, har stor offentlig interesse, i hvilken situation der gælder en særlig udvidet ytringsfrihed, og tiltalte har ikke overskredet grænserne herfor, jf. grundlovens § 77 og artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. I forhold til de tre bøger omfattet af anklageskriftet har tiltalte hjulpet til med disse, alene med henblik på at folk selv skulle kunne danne sig en mening. Tiltalte er ikke nødvendigvis enig i indholdet af disse bøger, og der har alene været tale om en form for informationsformidling.

Til støtte for påstanden om formildelse har tiltalte anført, at der ikke er grundlag for at bringe straffelovens § 88, stk. 1, 2. pkt., i anvendelse, idet denne bestemmelse primært retter sig mod særligt grove tilfælde af personfarlig kriminalitet, narkotikakriminalitet og berigelseskriminalitet. Der er endvidere alene tale om en ytringsforbrydelse, og der foreligger ingen dokumentation for, at de

ulovlige ytringer har gjort nogen skade, herunder må det anses for yderst tvivlsomt, om udtalelserne mv. har haft betydning for nogen. Hertil kommer, at lovovertrædelserne - som følge af situationen i Syrien - er begået under indflydelse af stærk medfølelse eller sindsbevægelse, hvilket bør indgå som en formildende omstændighed, jf. straffelovens § 82, nr. 7. Den tiltalte forskyldte straf bør af de nævnte grunde ikke overstige 1 års fængsel.

Til støtte for, at anklagemyndighedens påstand om frakendelse af tiltaltes danske indfødsret skal afvises, har tiltalte anført, at det efter indfødsretslovens § 8 D, stk. 1, 2. pkt., er et krav, at påstand om frakendelse nedlægges efter anmodning fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration (nu justitsministeren). En sådan anmodning fra ministeren foreligger ikke, og påstanden må derfor afvises.

Tiltalte har til støtte for påstanden om frifindelse for frakendelse af dansk indfødsret anført, at han har stor tilknytning til Danmark, hvor han har boet 31 år. Han taler endvidere dansk, er gift og har fire børn samt et barn i vente. Heroverfor har han ingen tilknytning til Marokko, hvor han ikke har været siden 1989. Dette må sammenholdt med overtrædelsens art - en ytringsforbrydelse - medføre, at tiltaltes danske indfødsret ikke frakendes.

Til støtte for påstanden om frifindelse for udvisning har tiltalte anført, at der efter de foreliggende oplysninger, herunder de marokkanske myndigheders anmodning til de danske myndigheder om udlevering af ham i anledning af en terrorstignelse, er risiko for, at han vil blive strafforfulgt i Marokko og i den forbindelse blive idømt dødsstraf. Der er endvidere efter de foreliggende oplysninger stor risiko for, at han vil blive udsat for tortur, samt at han vil blive idømt dobbelt straf. Af de

3254

nævnte grunde vil udvisning af tiltalte være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Hertil kommer - som anført i relation til spørgsmålet om frakendelse af hans danske indfødsret - at han har stor tilknytning til Danmark, hvorimod han ingen tilknytning har til Marokko. Udvisning af tiltalte vil derfor også være i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Landsrettens begrundelse og resultat

Skyldspørgsmålet

Af landsrettens kendelse vedrørende skyldspørgsmålet fremgår:

»Parternes påstande

Frederiksberg Rets dom af 4. december 2014 (7156/2014) er for så vidt angår skyldspørgsmålet anket af anklagemyndigheden med påstand om domfældelse i overensstemmelse med anklageskriftet.

Tiltalte har påstået frifindelse.

Sagens bevistema

Sagens bevistema angår spørgsmålet, om tiltalte i gerningsperioden fra begyndelsen af 2012 til den 11. februar 2014 har overtrådt straffelovens § 114 e, § 136, stk. 1 og 2, og § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1, ved at have afsendt e-mails og opslået billeder, kommentarer mv. på sin Facebook-profil samt ved som ejer af forlaget Al-Nur Islamic Information via internettet og Facebook at have redigeret og udgivet bøgerne »Allah den eviges egenskabers anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham«, »At finde vejledning ved at følge drengen« og »En tilgang til vor tids katastrofe«.

Anklagemyndigheden har under sagen for landsretten endeligt gjort gældende, at tiltaltes opslag på Facebook samt e-mails indeholdt i følgende bilag - tillige med tiltaltes redigering og udgivelse via internettet og Facebook af de tre bøger nævnt ovenfor - udgør en overtrædelse af straffelovens § 114 e og - for en række af opslagene mv. - tillige en overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 1 og/eller stk. 2:

...

Retsgrundlaget

Der er ved anklageskriftet rejst tiltale for overtrædelse af straffelovens § 114 e, § 136, stk. 1 og 2, og § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1.

Straffelovens §§ 114-114 d indeholder regler om straf for terrorvirksomhed og lignende som nærmere beskrevet i §§ 114 og 114 a og om straf for økonomisk støtte (§ 114 b), hvervning (§ 114 c) og oplæring (§ 114 d) til terrorvirksomhed og lignende.

Efter *straffelovens § 114 e* (tidligere § 114 b) straffes med fængsel indtil 6 år den, der i øvrigt fremmer virksomheden for en person, en gruppe eller en sammenslutning, der begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af straffelovens §§ 114, 114 a, 114 b, 114 c eller 114 d.

Bestemmelsen er en opsamlingsbestemmelse og indeholder et i forhold til straffelovens § 23 udvidet medvirkensbegreb. Bestemmelsen omfatter enhver form for støtte til terrororganisationer eller organisationer, der fremmer terrorhandlinger, selv om støtten ikke kan henføres til konkrete terrorhandlinger, jf. bemærkningerne til § 114 b i lovforslag nr. L 35 af 13. december 2001 (nu § 114 e). Efter lovændringen ved lov nr. 542 af 8. juni 2006 omfatter bestemmelsen også fremme af enkeltpersoners terrorvirksomhed.

En person, som forsætligt fremmer den kriminelle virksomhed for en terrororganisation med kendskab til gruppens generelle terrorformål, og som dermed yder en form for bidrag til, at der foretages en terrorhandling, vil således kunne straffes efter den særlige medvirkensregel, selv om den pågældende ikke har forsæt til at medvirke til en konkretiseret terrorhandling, jf. de specielle bemærkninger til bestemmelsen i lovforslag nr. L 35/2001. Det er efter bemærkningerne en betingelse, at den pågældende har forsæt til, at den gruppe mv., som støtten ydes til, har terrorvirksomhed som (en del af) sit generelle formål.

Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår, at bestemmelsen omfatter ytringer, der fremmer virksomheden for en terrororganisation, men at bestemmelsen ikke indeholder begrænsninger i ytringsfriheden, og rene sympatitilkendegivelser i forhold til terrororganisationer er ikke omfattet, jf. pkt. 2.3.1.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 35/2001.

I forarbejderne nævnes som et eksempel på en handling, der kan være omfattet af § 114 e, professionel generel rådgivning, der ikke direkte angår en konkret terrorhandling, til en organisation, der har til hensigt at begå terrorhandlinger, hvilket er den pågældende rådgiver bekendt, jf. de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. L 35/2001, pkt. 2.3.1.1. Endvidere er i Justitsministeriets besvarelse af Retsudvalgsspørgsmål nr. 34 vedrørende lovforslaget yderligere nævnt den handling, at en person vederlagsfrit stiller lokaler eller faciliteter til rådighed for en organisation med kendskab til, at der er tale om en organisation, som har til hensigt at begå terrorhandlinger omfattet af § 114.

Efter *straffelovens § 136, stk. 1*, straffes med fængsel indtil 4 år den, som, uden derved at have forskyldt højere straf, offentligt tilskynder til en forbrydelse.

Efter *§ 136, stk. 2*, straffes med fængsel indtil 2 år den, som offentligt udtrykkeligt billiger en af de forbrydelser, der er omhandlet i straffelovens kapitel 12 og 13, herunder terrorisme.

Straffelovens § 266 b, stk. 1, hjemler straf af fængsel indtil 2 år for offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds at fremsætte udtalelse eller anden

3255

meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering. Efter *§ 266 b, stk. 2*, skal det ved straffens udmåling betragtes som en særligt skærpende omstændighed, at forholdet har karakter af propagandavirksomhed.

Landsrettens begrundelse og resultat

Samtlige nævninger og dommere udtaler:

1. Grupper og personer, der optræder i sagen

Al-Qaida, al-Qaida på Den Arabiske Halvø, al-Qaida i Irak, al-Qaida i Islamisk Maghreb og Nusra-fronten er optaget på FN's og EU's lister over terrororganisationer. På FN's liste over terrororganisationer er endvidere Ansar al-Sharia i Tunesien optaget.

Det forhold, at en organisation er optaget på en eller begge lister, er ikke i sig selv tilstrækkeligt til, at de omhandlede organisationer kan anses som terrororganisationer, idet domstolene skal foretage en selvstændig bedømmelse heraf, jf. bl.a. Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 61 og 122 fra Retsudvalget og Retsudvalgets betænkning af 21. maj 2002 over lovforslag nr. L 35 af 13. december 2001.

På baggrund af beskrivelsen af al-Qaida og de al-Qaida-affilierede grupper, al-Qaida på Den Arabiske Halvø, al-Qaida i Irak og al-Qaida i Islamisk Maghreb, jf. CTA's erklæring af 16. september 2014 (bilag V-4-2, samleekstrakt V, s. 29 ff.), tiltræder landsretten, at de nævnte organisationer med det fornødne terrorforsæt begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af straffelovens §§ 114 - 114 d.

For så vidt angår Nusra-fronten lægger landsretten til grund, at gruppen er al-Qaida-affilieret, jf. herved CTA's erklæring af 16. september 2014 (bilag V-4-3, samleekstrakt V, s. 38 ff.), og det findes på denne baggrund samt henset til navnlig de mange drab på civile i Syrien, som Nusra-fronten har påtaget sig ansvaret for, endvidere ubetænkeligt at lægge til grund, at også Nusra-fronten med det fornødne terrorforsæt begår eller har til hensigt at begå handlinger omfattet af straffelovens §§ 114 - 114 d.

Det forhold, at Nusra-frontens erklærede mål er at omstyrte Syriens nuværende styre under ledelse af præsident Bashar al-Assad - en kamp, som også den frie syriske opposition, som Danmark støtter, kæmper for, jf. herved udenrigsministerens besvarelse af 7. november 2014 af spørgsmål nr. S 239 fra medlem af Folketinget Kenneth Kristensen Berth (DF) - kan henset til den måde, hvorpå Nusra-fronten ved blandt andet angreb på civile bekæmper det syriske styre, ikke føre til, at de handlinger, som Nusra-fronten står bag, ikke omfattes af straffelovens §§ 114 - 114 d.

Også med hensyn til en række af de personer, der optræder i denne sag - og som for en dels vedkommende er optaget på FN's og EU's lister over personer med terrortilknytning - finder landsretten det tilstrækkeligt godtgjort, at de har eller - for personer, som er afgået ved døden - har haft en tilknytning til al-Qaida og/eller al-Qaida-affilierede grupper.

Det drejer sig navnlig om følgende personer:

...

2. Tiltaltes opslag og e-mails

2.1. Tiltalen for overtrædelse af straffelovens § 114 e

Der er for landsretten - ligesom for byretten - dokumenteret en lang række opslag fra tiltaltes Facebook-profil samt afspillet en række lyd- og videofiler, som tiltalte har hentet fra internettet, hvorefter tiltalte - i visse tilfælde med en kommentar tilknyttet - har tilgængeliggjort disse for enhver på sin Facebook-profil. Der er endvidere dokumenteret enkelte e-mails sendt af tiltalte til en større gruppe af personer.

Vidnet A har forklaret, at de sociale medier, herunder f.eks. Twitter, Facebook og YouTube, har fået større betydning for al-Qaida, og at det er CTA's opfattelse, at de sociale medier har stor betydning for profileringen af al-Qaida.

Vidnet C har om radikaliserings forklaret, at mængden af propagandamateriale på internettet er betydelig. Efter vidnets opfattelse er materialet én faktor blandt mange, som har betydning for rekrut-

teringen af krigere til Syrien, men det er meget individuelt, om det virker.

Vidnet E har forklaret, at der efter vidnets opfattelse er mange individuelle faktorer, der har betydning for, om en person radikaliseres. Vidnet har endvidere forklaret, at der er forskning, som påviser, at der er stor effekt af den såkaldte affektive propaganda, men at der ikke kan påvises en direkte sammenhæng mellem påvirkning af en persons følelser og vedkommendes handlinger.

Landsretten lægger på baggrund af disse vidneforklaringer til grund, at ytringer, der tilgængeliggøres til en bredere kreds over internettet, herunder på sociale medier som f.eks. Facebook, kan være egnet til at fremme virksomheden for en terrororganisation.

Tiltaltes opslag på Facebook er af forskelligartet karakter og affattet på dansk, engelsk eller arabisk, men der er i vidt omfang tale om sloganprægede udsagn samt citater fra kendte militante islamister, navnlig med tilknytning til al-Qaida. Der er endvidere links til lyd- og videofiler, hvor der formidles budskaber fra al-Qaida-tilknyttede personer.

I størstedelen af de dokumenterede opslag er det generelle budskab, der opnås ved en sammenstilling af tekst, billeder og symboler (hest, sværd, krigere, flag mv.), en anprisning af og opfordring til væbnet jihad med henblik på etableringen af en islamisk stat,

3256

herunder også ved glorificering af mujahedinere, der er omkommet i denne kamp. Budskabet legitimeres og understøttes af henvisninger til koranen, og det anføres, at demokrati er »polyteisme« og således mod islam. Syrien er nævnt i nogle opslag, mens der i andre opslag opfordres til angreb mod andre mål, herunder Amerika og Israel, hvilke angreb også anpriser. I en lang række opslag refereres ikke til en nærmere angiven konflikt. Efter indholdet af opslagene sammenholdt med de hyppige henvisninger til al-Qaida-tilknyttede personer må det fastslås, at der er tale om propaganda til fordel for al-Qaida, hvorunder der viderefremmes budskaber for al-Qaida, og unge muslimer opfordres til at melde sig til denne kamp.

Forsvareren har under henvisning til tiltaltes ret til ytringsfrihed gjort gældende, at de af tiltalte afsendte e-mails samt Facebook-opslag ikke udgør strafbar fremme af en terrorvirksomhed. Forsvareren har i den forbindelse henvist til forarbejderne til bl.a. straffelovens § 114 e, hvoraf fremgår, at bestemmelsen ikke indeholder begrænsninger i ytringsfriheden, og at rene sympatitilkendegivelser ikke er omfattet af bestemmelsen, samt grundlovens § 77 og artikel 10 og 17 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Ved vurderingen af hensynet til ytringsfriheden har landsretten lagt vægt på, at de omhandlede opslag og e-mails, der tidsmæssigt ligger i forlængelse af hinanden og som nævnt har hovedfokus på samme emne - opfordring til og forherligelse af terrorisme, herunder i form af væbnet jihad, samt glorificering af afdøde mujahidinere og terrorrelaterede personer - må vurderes samlet, herunder også henset til den form, budskaberne er formidlet af tiltalte på. Landsretten bemærker herved, at tiltalte ikke i forbindelse med nogen af de omhandlede opslag har forholdt sig kritisk eller på anden måde taget afstand fra de udtalelser og holdninger, der i opslagene gives udtryk for. Opslagene fremstår derimod, som om tiltalte fuldt ud kan tilslutte sig de formidlede budskaber.

Landsretten finder herefter, at en række af tiltaltes Facebook-opslag og e-mails set i sammenhæng indeholder en klar og utvetydig opfordring til at kæmpe på al-Qaidas og al-Qaida-affilierede gruppers side mod alle - såvel ikke-muslimer som »frafaldne« muslimer - der ikke bakker op om al-Qaidas og, for så vidt angår Syrien-Konflikten, Nusra-frontens sag, hvorved landsretten i øvrigt bemærker, at der ikke er grundlag for at fastslå, at opslagene generelt knytter sig til konflikten i Syrien. Da disse e-mails er sendt af tiltalte til en bredere kreds, mens Facebook-opslagene er tilgængeliggjort

af tiltalte ikke alene for dennes ca. 500 venner på Facebook, men for enhver af Facebooks 1,3 mia. brugere, findes tiltalte at have fremmet virksomheden for terrororganisationerne al-Qaida og grupper affilieret med al-Qaida, herunder Nusra-fronten, ved at propagandere og udbrede budskaber for disse grupper. Landsretten finder det endvidere af de grunde, byretten har anført, ubetænkeligt at lægge til grund, at tiltaltes fremme af de nævnte gruppers terrorvirksomhed er sket med det fornødne forsæt.

På den baggrund, og da tiltaltes ret til ytringsfrihed som beskyttet af artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention under disse omstændigheder ikke kan begrunde straffrihed, findes tiltalte i forhold til følgende 38 Facebook-opslag og to e-mails at have gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 114 e som beskrevet i anklageskriftet:

...

Tiltalte findes endvidere at have gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 114 e ved - på ... Facebook-profil, jf. bilag F-23-7 (samleekstrakt II, s. 271) - den 2. december 2013 at have opslået et billede af ..., signeret af tiltalte, med et link til en lydfil med tekst af ... med titlen »Den islamiske bevægelses vismand: ...« (oversat fra arabisk til dansk i bilag V-5-7-1, samleekstrakt II, s. 264 ff.), der indledningsvis præsenteres af Al-Nur Islamic Information, hvorpå der redegøres for bl.a., at jihad for ... er en sag for nationen, at Palæstina og USA har første prioritet, og at de unge har brug for ...s erfaring og visdom mv., hvorefter der kaldes/inviteres til at »udføre jihad på tyrannerne og alle tyranner med tungen og tænderne« og »til at bestrebe sig på at dræbe tyrannerne og deres støtter, og joderne og deres allierede for at befri muslimerne og deres hjem fra deres lænker og besættelse« (samleekstrakt II, s. 262). Tiltalte findes herudover at have gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 114 e ved - på ... Facebook-profil, jf. bilag V-5-6 (samleekstrakt II, s. 250) - den 7. december 2013 at have linket til lydfil med en tekst af ... med titlen »Legitimitet af martyroperationerne og at de ikke er selvmord« (oversat fra arabisk til dansk i bilag V-5-6-1, samleekstrakt II, s. 254 ff.), der indledningsvis præsenteres af Al-Nur Islamic Information, hvorpå der argumenteres for lovligheden af selvmordsangreb mv., og hvorefter der kaldes/inviteres til at »udføre jihad på tyrannerne og alle tyranner med tungen og tænderne« og »til at bestrebe sig på at dræbe tyrannerne og deres støtter, og joderne og deres allierede for at befri muslimerne og deres hjem fra deres lænker og besættelse«.

...

Landsretten finder, at tiltalte ved de opslag og e-mails, som er opregnet under nr. 2-11, 13 og 15-40 ovenfor, udtrykkeligt offentligt har billiget en forbrydelse omfattet af straffelovens kapitel 13 og dermed tillige har gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 2. Det samme gælder med hensyn til de opslag, der er indeholdt i bilag F-23-7 (samleekstrakt II, s. 271) og bilag V-5-6 (samleekstrakt II, s. 250).

3257

Med hensyn til andre af de under sagen dokumenterede opslag på tiltaltes Facebook-profil bemærker landsretten, at de har et indhold, der peger i samme retning som de opslag, der er henført under straffelovens § 114 e, jf. ovenfor. Efter en konkret vurdering af hvert enkelt opslag, herunder også i forhold til rammerne for ytringsfriheden og til, at rene sympatitilkendegivelser falder uden for det strafbare område i straffelovens § 114 e, finder landsretten imidlertid ikke tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at tiltalte med disse opslag har gjort sig skyldig i en straffelovsovertrædelse. De pågældende opslag, der er opregnet straks nedenfor, indeholder bl.a. henvisninger til koranen og citater herfra, citater af personer, der er rejst fra Danmark for at deltage i Syrien-konflikten og i den

forbindelse er afgået ved døden, udsagn om, at demokrati er imod islam, mv.:

2.2. Tiltalen for overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 1

Landsretten tiltræder af de grunde, byretten har anført, at der ikke er grundlag for at straffe i sammenstød mellem straffelovens § 114 e og § 136, stk. 1.

Af de grunde, byretten har anført, tiltræder landsretten endvidere, at tiltalte har gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 1, med hensyn til følgende fem Facebook-opslag:

- Bilag F-14-1, billede af Morten Storm med teksten »*al-Murtad [den frafaldne] Morten Storm*« skrevet i panden på ham samt yderligere tekst på dansk, engelsk og arabisk, herunder »*WANTED DEAD OR ALIVE*« og »*REWARD*« med følgeteksten »*Allah har forberedt for dem af floder gennemstrømmede haver, hvori de skal forblive. Dette er den store sejr!*«, signeret af tiltalte og lagt på Facebook-profilen den 6. september 2013 (samleekstrakt II, s. 78).

- Bilag F-14-29, billede af Kurt Westergaards blodplettede hoved i en toiletkumme på en baggrund af flammer og teksten »*Svin Kurt Westergaard*« samt yderligere tekst på dansk, engelsk og arabisk, herunder »*Sandelig I vidste det, så smag den. Ildens straf venter de vantro.*«, signeret af tiltalte og lagt på Facebook-profilen den 17. august 2013 (samleekstrakt II, s. 167).

- Bilag F-14-36, billede og citat af Omar Bakri, hvorefter »*Dem som laver film, billeder og karikaturer af profeten: Pas på! I islam er der dødsstraf til enhver, som krænker Profetens ære. Enhver som krænker profeten skal dræbes.*«, signeret af tiltalte og lagt på Facebook-profilen den 17. december 2012 (samleekstrakt II, s. 178).

- Bilag F-15-16, billede af Abu Talal al-Qasimy, det egyptiske flag og det egyptiske parlament omspundet af flammer med følgende tekst (oversat fra arabisk til dansk): »*Ja, man må godt komme ind i parlamentet, hvis man vil gøre det for at sprænge det i luften, odelægge og brænde det, og hvis det er muligt at sprænge det i luften ved brug af en fjernbetjening, så må du ikke gå ind i det, og hvis det lykkedes dig at undgå at røre ved dets sten, så gør det for ifølge koranens tekst er det urent ...*«, signeret af tiltalte og lagt på tiltaltes Facebook-profil den 6. september 2013 (samleekstrakt II, s. 282).

- Bilag F-15-28, billede af soldat med gevær og følgende tekst af tiltalte i kommentarfeltet (oversat fra arabisk til dansk): »*Jihad med tanker og følelser er den mindste form for tro. Min elskede bror. Du bør tale med dig selv om Jihad, og leve Jihad med dine følelser og ambitioner. Du skal forestille dig at bære dit maskingevær og affyre dens kugler mod joderne, for det er den svageste form for tro, og hvis du ikke laver Jihad med dine følelser og tanker, hvad er der så tilbage af Jihad for dig? Og de vil stille dig til regnskab, også for at tale med dig selv om Jihad*«, lagt på tiltaltes Facebook-profil den 31. januar 2013 (samleekstrakt II, s. 317).

Henset til, at tiltalte ikke ved det i bilag F-15-17 (samleekstrakt II, s. 285) signerede billede, der indeholder en korantekst, findes at have tilskyndet til en forbrydelse, frifindes tiltalte for så vidt angår dette Facebook-opslag for overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 1.

2.3. Tiltalen for overtrædelse af straffelovens § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1

Af de grunde, byretten har anført, tiltræder landsretten, at tiltalte ved Facebook-opslaget gengivet i bilag F-15-28 (samleekstrakt II, s. 317) tillige har gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 266 b, stk. 1.

Landsretten tiltræder endvidere af de grunde, byretten har anført, at det nævnte Facebook-opslag har karakter af propagandavirksomhed og derfor må henføres under straffelovens § 266 b, stk. 2.

For så vidt angår det af tiltalte den 8. september 2013 opslåede link til en YouTube-video, jf. bilag F-15-18-2 (samleekstrakt II, s. 288 ff.), der er lavet af den militant, antiisraelske gruppe Ansar Bait al-Maqdes, findes videoen at vedrøre gruppens kamp mod Israel. Allerede af denne grund frifindes tiltalte med hensyn til dette opslag for overtrædelse af straffelovens § 266 b, stk. 1.

2.4. Frifindelse efter anklagemyndighedens påstand

Anklagemyndigheden har påstået tiltalte frifundet for på sin Facebook-profil at have opslået et link til en videofil med ... og tre andre, der skyder til måls efter billeder af Morten Storm, Lars Hedegaard, Naser Khader, Ahmed Akkari, Anders Fogh Rasmussen og Kurt Westergaard, jf. bilag F-14-0 (samleekstrakt II, s. 74 og 75), da det pågældende opslag ikke skete på tiltaltes Facebook-profil, men derimod på ...s Facebook-profil.

I overensstemmelse med anklagemyndighedens påstand frifindes tiltalte herefter for overtrædelse af straffelovens § 114 e vedrørende dette opslag.

3258

3. De tre bøger omfattet af anklageskriftet

De tre bøger forfattet af ... »*Allah den eviges egenskabers anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham*«, »*At finde vejledning ved at følge drengen*« og »*En tilgang til vor tids katastrofe*«, blev offentliggjort på hjemmesiderne Tawhed.ws (for så vidt angår først- og sidstnævnte bog, jf. henholdsvis bilag F-12-1 (samleekstrakt IV, s. 198) og bilag X-2 (samleekstrakt IV, s. 208)) og filaty.com (for så vidt angår »*At finde vejledning ved at følge drengen*«, jf. bilag X-1 (samleekstrakt IV, s. 205)). I bøgerne er tiltaltes forlag Al-Nur Islamic Information anført som udgiver, og det må efter bevisførelsen, herunder tiltaltes egen forklaring samt politiets fund af »*Allah den eviges egenskabers anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham*« under ransgning af tiltaltes bopæl den 7. marts 2013 i 95 forskellige udgaver på forskellige lagringsenheder tilhørende tiltalte (bærbar computer, USB-nøgler samt eksterne harddiske), jf. bilag K-14-1 (samleekstrakt I, s. 167), lægges til grund, at han har forestået redigeringen, opsætningen og layoutet af bøgerne, ligesom han har designet bogernes omslag. Tiltalte har endvidere foranlediget, at ... indtalte »*At finde vejledning ved at følge drengen*« som lydbog. Tiltalte har på sin Facebook-profil lagt et link til denne lydbog og et link til »*Allah den eviges egenskabers anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham*« på hjemmesiden Tawhed.ws.

Bøgerne er affattet på arabisk. Af de dele, der er oversat til dansk og dokumenteret under sagen, fremgår, at der er tale om en udførlig gennemgang af jihad-begrebet. Landsretten finder, at sprogbrugen er agiterende, og selv om der i vidt omfang anvendes et mytisk sprog og tages udgangspunkt i udlægninger af og referencer til religiøse tekster, findes det ubetænkeligt at lægge til grund, at indholdet i bøgerne er rettet mod nutidige begivenheder blandt andet i Syrien og Irak, og at sigtet med alle tre bøger er at formulere og argumentere for et ideologisk grundlag, der skal legitimere en væbnet kamp (jihad) og skabe vilje til selvopofrelse i denne kamp. Der argumenteres i »*Vejledning i at følge drengen*« for, at selvmordsaktioner er legitime. Som »*sjenden*« i denne kamp henvises der til de »*vantro*«, de frafaldne og shia-muslimer, ligesom der blandt andet refereres til Syriens præsident Bashar al-Assad og alle hans støtter, herunder civile, til Libyen, Amerika og Irak. Herudover fremhæves al-Zarkawi, den nu afdøde leder af al-Qaida i Irak, for sin kamp mod Amerika. Det anføres, at konflikten i Syrien alene må anses som en forløber for det, der skal ske, idet den væbnede kamp vil fortsætte mod blandt andet Jordan og Israel. Det må herudover lægges til grund, at bøgerne tilstræber at mobilisere navnlig

unge muslimer til at deltage og om nødvendigt lade livet i denne kamp.

Landsretten har i denne forbindelse blandt andet lagt vægt på følgende citater:

...

Sigtet med bøgerne understøttes af de udtalelser fra - - -, som tiltalte har gengivet eller linket til på sin Facebook-profil, og hvor - - - opfordrer til væbnet jihad og til, at jihadisterne i Syrien tilslutter sig Nusra-fronten, ligesom han glorificerer de jihadister, der dør i kampen for Allah. Der henvises herved til bilag F-15-4 (samleekstrakt I, s. 13), bilag F-15-1 og F-15-1-2 (samleekstrakt II, henholdsvis s. 182 og 185 ff.), bilag V-5-6 og V-5-6-1 (samleekstrakt II, henholdsvis s. 155 og 254 ff.), bilag F-15-25 (samleekstrakt II, s. 311), bilag F-15-27 (samleekstrakt II, s. 315) og bilag F-15-37 (samleekstrakt III, s. 22).

Endvidere understøttes denne forståelse af bøgerne af forklaringerne fra vidnerne professor D og lektor F.

Vidnet D har forklaret, at han efter at have læst bøgerne »At finde vejledning ved at følge drengen« og »En tilgang til vor tids katastrofe« i deres helhed og store afsnit af »Allah den eviges egenskabers anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham« er af den opfattelse, at ... med bøgerne, der er skrevet i en agiterende tone, har ønsket at overbevise læseren om, at denne bliver nødt til at tage konsekvensen af, hvad jihad virkelig betyder. Bøgernes målgruppe er dem, der skal bekæmpe hovedfjenden i form af de vantro, herunder tyrannerne i den muslimske verden og resten af verden, samt shia-muslimerne, de lærde - »muftierne« - og de islamiske bevægelser, der ikke tager konsekvensen af, hvad jihad er. Vidnet har videre forklaret, at det i jihadistisk litteratur, hvilken genre de tre bøger tilhører, er sædvanligt at agitere for fjernelse af jødernes stat i Palæstina, og at det er et tilbagevendende tema i de tre bøger, at muslimerne bliver regeret af tyranner og ikke lever under islamisk lov, som de burde, at de rigtige muslimer er få, og at jihad er vejen frem.

Vidnet F har oversat de passager af de tre bøger, som indgår i sagen for landsretten, fra arabisk til dansk, og har forklaret bl.a., at bogen »Allah den eviges egenskabers anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham« har stor fokus på begrebet jihad, der er det vigtigste overhovedet at foretage sig, og at islam uden jihad ikke er noget værd. Vidnet har videre forklaret, at jihad i de tre bøger ikke skal forstås som den indre kamp, men kampen mod andre, og at bogen »En tilgang til vor tids katastrofe« indeholder en tydelig henvisning til det, der foregår i Syrien samt tillige referencer til Libyen og i det hele taget situationer, hvor der er en væbnet konflikt, og i sidste ende udryddelse af jødernes tilstedeværelse i Palæstina. Vidnet har herudover forklaret, at der ikke er tale om typisk islamisk eller islamistisk litteratur på grund af det klare voldelige sigte med bøgerne.

3259

Tiltalte må efter det ovenfor anførte anses i vidt omfang at have ydet bistand til udarbejdelsen og udbredelsen af bøgerne. Som anført vedrørende tiltaltes Facebook-opslag kan ytringer, der gøres tilgængelige for en bredere kreds over internettet, være egnet til at fremme virksomheden for en terrororganisation. Når der henses til ...s offentligt kendte tilhørsforhold til al-Qaida og til hans opfordringer til at tilslutte sig Nusra-fronten i Syrien, må den agitation, der kommer til udtryk i bøgerne - i form af ideologisk legitimering af væbnet jihad og mobilisering til kamp - anses at fremme virksomheden for disse terrororganisationer. Da der er tale om tilskyndelse til terror, kan det ikke antages, at bøgernes indhold er omfattet af retten til ytringsfrihed, herunder i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10. Landsretten finder på denne baggrund,

at tiltalte er skyldig i overtrædelse af straffelovens § 114 e som beskrevet i anklageskriftet.

Tiltalte findes i tilknytning hertil endvidere at have gjort sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 114 e ved den 12. august 2013 - samme dato, som bogen »Allah den eviges egenskabers anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham« tilgængeliggjordes på internettet - at have opslået et billede, signeret Al-Nur Islamic Information, af den omhandlede bogs forside på sin Facebook-profil med et tilhørende link til bogen, jf. bilag F-12-3 (samleekstrakt I, s. 165) og bilag F-15-19 (samleekstrakt II, s. 300), samt ved den 18. december 2013 at have opslået et billede, signeret af tiltalte, med teksten »At finde vejledning ved at følge drengen« af den lærde tålmodige sheikh [...], må Allah beskytte ham ...« med tilhørende link til lydfil, hvor bogen - oplæst af ... - er tilgængelig som lydbog, jf. bilag F-17-1 (ekstrakt 5, s. 160).

4. Sammenfatning

Samtlige nævninger og dommere finder tiltalte skyldig i overtrædelse af straffelovens § 114 e, § 136, stk. 1 og 2, og § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1, i det under pkt. 2 og 3 ovenfor nævnte omfang.

Thi bestemmes

Tiltalte T findes skyldig i overtrædelse af straffelovens § 114 e, § 136, stk. 1 og 2, og § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1, ved opslag på Facebook, afsendelse af e-mails samt ved sin bistand til redigering, layout og udbredelse af bøgerne »At finde vejledning ved at følge drengen«, »En tilgang til vor tids katastrofe« og »Allah den eviges egenskabers anvisninger med hensyn til Mohammeds krige - må Allah velsigne ham«.

Strafudmåling

1. Sanktionsspørgsmålet

Alle voterende finder, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at bringe straffelovens § 88, stk. 1, 2. pkt., i anvendelse. Straffen, der er en tillægsstraf til Frederiksberg Rets dom af 17. oktober 2013, fastsættes derfor efter straffelovens § 114 e, § 136, stk. 1 og 2, og § 266 b, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 89.

Der er afgivet 12 stemmer for at fastsætte straffen til fængsel i 4 år og 6 stemmer for at fastsætte straffen til fængsel i 4 år og 6 måneder.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet, således at straffen fastsættes til fængsel i 4 år.

Alle voterende har ved straffens fastsættelse lagt vægt på omfanget, karakteren og grovheden af navnlig tiltaltes overtrædelse af straffelovens § 114 e, herunder at tiltaltes virksomhed har været yderst professionelt anlagt og har stået på over en periode på ca. 2 år. Alle voterende har endvidere lagt vægt på, at tiltalte er tidligere straffet for ligeartet kriminalitet.

Samtlige voterende har tiltrådt byrettens afgørelse vedrørende konfiskation.

Tiltalte har været frihedsberøvet under anken.

2. Spørgsmålet om frakendelse af tiltaltes danske indfødsret samt udvisning af tiltalte

2.1. Spørgsmålet om, hvorvidt påstanden om frakendelse af tiltaltes danske indfødsret kan tages under påkendelse

Samtlige nævninger og dommere udtaler

Tiltalte har påstået anklagemyndighedens påstand om frakendelse af dansk indfødsret efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, afvist, idet det er gjort gældende, at det efter indfødsretslovens § 8 D, stk. 1, 2. pkt., er et krav, at påstand om frakendelse nedlægges efter anmodning fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, og sådan anmodning fra ministeren foreligger ikke.

Anklagemyndigheden har fastholdt påstanden om frakendelse af dansk indfødsret efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, idet det er

gjort gældende, at bestemmelsen i indfødsretslovens § 8 D, stk. 1, alene vedrører sager om frakendelse efter lovens § 8 A.

Indfødsretslovens § 8 D, stk. 1, har følgende ordlyd:
 »Sag om frakendelse af dansk indfødsret efter § 8 A indbringes for retten af anklagemyndigheden efter anmodning fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration. Påstand om frakendelse af indfødsret kan efter anmodning fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration nedlægges i forbindelse med en straffesag.«

Den nævnte bestemmelse i lovens § 8 A omhandler fortabelse af dansk indfødsret opnået ved svig.

Bestemmelsen i § 8 D blev i sin nuværende udformning indsat ved lov nr. 193 af 5. april 2002 som § 8 B.

Ved lov nr. 311 af 5. maj 2004 indsattes den nugældende § 8 B, og samtidig blev bestemmelsen i den dagældende § 8 B flyttet til § 8 D, men uden at bestemmelsens ordlyd blev ændret. § 8 D, stk. 1, 1. pkt., henviser alene til § 8 A, og det er ikke i bemærkningerne til

3260

lovforslaget, jf. lovforslag nr. 138 af 28. januar 2004, angivet, at anvendelsesområdet for bestemmelsen i § 8 D, stk. 1, skulle udvides, således at § 8 D, stk. 1, 2. pkt., fremover tillige skulle gælde i sager om frakendelse efter § 8 B. Der er heller ikke i øvrigt holdpunkter for at antage en sådan ændring.

På denne baggrund finder landsretten, at påstand om frakendelse efter bestemmelsen i § 8 B, stk. 1, i forbindelse med en straffesag ikke kun kan nedlægges efter anmodning fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Tiltaltes afvisningspåstand tages herefter ikke til følge.

2.2. Sagens oplysninger vedrørende frakendelse af indfødsret og advisning

Ved brev af 15. januar 2015 har den offentlige anklager ved Appeldomstolen i Casablanca anmodet Justitsministeriet om udlevering af den marokkanske statsborger T, jf. bilag V-8-2 (samleekstrakt IX, s. 28). Af den vedlagte udleveringsanmodning fremgår bl.a.:

»Hermed bærer det mig at informere Dem om, at de marokkanske myndigheder fastholder sin anmodning om udleveringen af den marokkanske borger T, idet forbrydelserne, som han begæres udleveret for, er forskellige fra dem, som han blev dømt for af det danske retsvæsen. Vi vil orientere Dem, at han, i tilfælde af udlevering til de marokkanske retslige myndigheder, vil blive retsforfulgt inden for rammerne af en retfærdig rettergang, hvor alle retsgarantier, herunder beskikkelse af en forsvarsadvokat vil være til stede. Det skal bemærkes, at den pågældende kun bærer marokkansk statsborgerskab.«

Af Justitsministeriets brev af 23. april 2015 til Statsadvokaten i København, jf. bilag V-8-2 (samleekstrakt IX, s. 24), fremgår bl.a.:

»I ...

Justitsministeriet har den 16. marts 2015 ... modtaget en *note verbale* af 5. marts 2015 fra den marokkanske ambassade i Danmark vedlagt et brev dateret 15. januar 2015 fra anklagemyndigheden i Marokko til de danske myndigheder, hvori det anføres, at T er marokkansk statsborger. ...

I brevet fra den marokkanske anklagemyndighed anføres endvidere, at de marokkanske myndigheder fastholder en udleveringsbegæring vedørende T.

Justitsministeriet kan i den forbindelse oplyse, at de danske myndigheder i 2006 modtog en udleveringsbegæring fra de marokkanske myndigheder vedrørende T. Justitsministeriet traf imidlertid i 2008 beslutning om at afslå udleveringsbegæringen.

Justitsministeriet har ikke siden modtaget nogen ny udleveringsbegæring fra de marokkanske myndigheder vedrørende T, hvorfor Justitsministeriet formoder, at det er udleveringsbegæringen fra

2006, der henvises til i brevet af 15. januar 2015 fra den marokkanske anklagemyndighed.

Ved brev af 23. april 2015 til de marokkanske myndigheder har Justitsministeriet henholdt sig til Justitsministeriets afslag på udlevering fra 2008. ...

2. Om udleveringssagen fra 2006 vedrørende T kan Justitsministeriet oplyse følgende:

Justitsministeriet modtog i august 2006 en udleveringsbegæring fra de marokkanske myndigheder, hvori der anmodes om, at T, der oplyses at være marokkansk statsborger født den ... 1960 i Casablanca, udleveres til strafforfølgning i Marokko for en række forbrydelser, herunder medvirken og tilskyndelse til drabsforsøg.

...

Idet Justitsministeriet fandt, at oplysningerne i den modtagne udleveringsbegæring var mangelfulde i forhold til at kunne vurdere, om betingelserne for udlevering i den danske udleveringslov var opfyldt, anmodede Justitsministeriet ad to omgange i henholdsvis oktober 2006 og september 2007 de marokkanske myndigheder om at fremlægge yderligere oplysninger i sagen. ...

Ved brev af 18. december 2008 meddelte Justitsministeriet de marokkanske myndigheder, at udleveringsbegæringen ikke kunne imødekommes. Det anføres nærmere som begrundelse herfor, at det på baggrund af de foreliggende oplysninger om de forbrydelser, som T er sigtet for i Marokko, ikke er muligt at vurdere, om udleveringslovens krav om dobbelt strafbarhed er opfyldt. ...

Justitsministeriet har herefter anset udleveringssagen for afsluttet, idet der ikke efterfølgende er modtaget yderligere oplysninger fra de marokkanske myndigheder.

De[t] kan i øvrigt oplyse[s], at Justitsministeriet den 26. maj 2009 efter anmodning fra de marokkanske myndigheder fremsendte en kopi af Københavns Byrets dom af 11. april 2007 vedrørende T.

...«

Af de marokkanske myndigheders udleveringsanmodning fra 2006, der blev sendt til de danske myndigheder i august 2006, fremgår bl.a. følgende, jf. bilag V-8-2 (samleekstrakt IX, s. 35 ff.):

»Vi, ..., undersøgelsesdommeren i Casablanca der har ansvaret for tredje kammer i Appelretten i Casablanca.

På baggrund af bestemmelserne i paragraf 154 og efterfølgende af straffeloven, og på baggrund af den offentlige anklagemyndigheds anmodning af den 07/04/2004 om at foretage undersøgelse mod den sigtede T ..., marokkansk statsborger, født den .../1[9]60 i Casablanca ... [Han skal undersøges] for stiftelsen af en kriminel bande, og for deltagelse i et overlagt drabsforsøg samt for deltagelse i et forsøg på hærværk mod offentlige institutioner ved brug af sprængstoffer.

3261

Ovennævnte gerninger er omfattet af paragrafferne 293, 294, 114, 129, 392, 393 og 585 af den marokkanske straffelov.

Vi pålægger på baggrund af denne ordre alle offentlige styrker at arrestere og bringe T til fængslet i den respektive by.

...

Vi lover, at udleveringen sker gennem de diplomatiske kanaler ligeså snart arrestationen af den nævnte sigtede bliver erklæret.

...«

Af bilag til de marokkanske myndigheders udleveringsanmodning fra 2006 fremgår bl.a. følgende, jf. bilag V-8-2 (samleekstrakt IX, s. 36 og 38 f.):

»FAKTUELLE OPLYSNINGER

Sagens faktuelle oplysninger, som gengivet i de officielle rapporter fra den nationale politienhed ..., viser, at tiltalte ... under efterforskningen tilstod, at han havde lært ... at kende og var blevet påvirket af *Salafia Jihadias* ideer, og at han var fast overbevist om ideen om at anklage de fleste stater og samfund for vantro og ateisme.

Han var også overbevist om ideerne fra den Algierske Bevæbnede Gruppe (*Algerian Armed Group*) og begyndte at uddele deres brochure, der var kendt under navnet »*Al Ansar*«. Han plyndrede også med sin gruppe en række personer for penge, da han var overbevist om, at en sådan praksis er fuldt ud tilladelig og lovlig. I 1993 stiftede han bekendtskab med T, som introducerede ham til ..., som kæmpede i Bosnien. Sammen med T og ... bragte han videobånd fra Sverige og gav dem til ... til fordeling blandt sympatisører med den Algierske Bevæbnede Gruppe. Disse videobånd opmuntrede til at udføre attentater mod modstandere af deres principper og ideer samt til at odelægge ejendom ved hjælp af sprængstoffer.

Tiltalte ... tilstod i forbindelse med efterforskningen, at han var fast overbevist om *Salafia Jhadias* ideer, der opfordrede til attentater og odelæggelse. Han tilstod, at han plejede at modtage den månedlige avis »*Al Ansar*«, som blev sendt af T fra Danmark. Denne avis opfordrer til *Jihad* for at bekæmpe alle, der anses for at være vantrø. Avisen offentliggøres af ..., også kendt som palæstinensereren modtog også bladet kendt under navnet »*Al Ansar*« fra T fra Danmark. Dette blad offentliggjorde erklæringen fra syrieren ..., palæstinensereren ... og den Algierske Bevæbnede Gruppens leder ..., der opmuntrede til attentater og odelæggelse ved hjælp af sprængstoffer.

Tiltalte ... erklærede også, at han i 1996 efter at være blevet fast overbevist om *Salafia Jhadias* ideer mødte ... også kendt som ... og at de eksperimenterede med at producere sprængstoffer.

Af bilaget til de marokkanske myndigheders udleveringsanmodning fra 2006 fremgår, at overtrædelse af bestemmelser, som er nævnt i udleveringsanmodningen, kan straffes med henholdsvis fængsel i 5-10 år, fængsel i 10-20 år, fængsel på livstid og dødsstraf.

Ved brev af 25. august 2008 fremsendte den marokkanske ambassade til Københavns Politi en kopi af tilsagn fra senioranklageren ved Appeldomstolen i Casablanca om, at dødsstraf ikke vil blive anvendt mod T, hvis han udleveres til Marokko, jf. bilag V-8-2 (samleekstrakt IX, s. 55).

Af resumé og konklusion i Kriminalforsorgens personundersøgelse vedrørende tiltalte af 15. februar 2002 fremgår bl.a.:

»...

Om sine personlige og sociale forhold oplyser T:

T er født og opvokset i Casablanca i Marokko. Hans fader døde 60 år gammel i 1985. Moderen, der nu er 72 år gammel, bor fortsat i Casablanca. ...

T oplyser, at han er opvokset under gode forhold som nr. 5 af 7 helsøskende. Han boede hjemme, indtil han var 19 år gammel. ...

Siden T rejste til Danmark har han haft besøg af sine moder 3 gange. Han har haft besøg af flere af sine søskende. Han har en søster bosiddende i Danmark. Resten af familien bor fortsat i Casablanca. T har telefonisk kontakt med dem.

T blev i 1984 gift med en dansk kvinde, med hvem han har 4 børn i alderen 17 til 8 år. Parret blev skilt i 1997, idet hustruen ønskede at bo alen[e]. T har jævnlig samkvem med børnene. ... T er i 2000 blevet gift med en marokkansk kvinde på 30 år. Ægteskabet er formidlet gennem hans slægtninge. Hustruen er p.t. på ferie i Marokko.

...

T har gået i skole i 11 år fra han var 7 til 18 år gammel. Han har herefter arbejdet ½ år som elektriker og ½ år med kontorarbejde i et revisionsfirma. T rejste i 1979 til Holland, hvor han i 3 år arbejdede i en blomsterbutik. Han rejste i 1982 tilbage til Marokko. Han havde ikke arbejde her. Under en ferierejse i 1983 til Danmark mødte T sin senere hustru. T har siden 1984 boet i Danmark. Han er dansk statsborger. Han har i 4 måneder arbejdet som rengøringsassistent i et stormagasin. I 1 år i 1985 arbejdede T på en lakridsfabrik. Han har herefter været hospitalsmedhjælper i 1 år.

Fra 1986 til 1992 havde hustruen en islamisk boghandel, hvor T også arbejdede. I en periode på ½ år medens de havde forretningen, arbejdede han på et plejehjem. Forretningen gik konkurs i 1992.

T har siden været uden arbejde. ...»

Af politirapport af 22. juli 2014 om afhøring af tiltalte i medfør af udlændingelovens § 26, stk. 2, fremgår, at tiltalte alene ønskede følgende tilført rapporten, jf. bilag B-3-5 (samleekstrakt XV, s. 1):

3262

»Jeg er dansk statsborger. Danmark er mit land, jeg har ikke noget forhold til Marokko, jeg har ikke været der siden 1989, hvis jeg bliver udvist, bliver det til fængsling, tortur og dødsstraf.«

Af Udlændingestyrelsens udtalelse af 24. oktober 2014 om udvisningsspørgsmålet, jf. samleekstrakt V, s. 257 ff., fremgår bl.a.:

»...

Den 13. april 1984 søgte T ... om opholdstilladelse under henvisning til sin herboende daværende ægtefælle. T fik den 18. april 1984 opholdstilladelse med mulighed for varigt ophold efter den dagældende udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 2, indtil den 13. oktober 1984. Denne tilladelse blev den 6. marts 1986 meddelt tidsbegrænset.

Den 16. april 1984 blev T tilmeldt folkeregisteret.

T fik den 30. marts 1988 dansk statsborgerskab.

...»

Af rapport om registeropslag vedrørende tiltalte, jf. bilag F-1 (samleekstrakt XV, s. 2), fremgår bl.a., at tiltalte med - - -, med hvem han var gift i perioden fra den 30. marts 1988 til den 15. februar 1999, har fire børn født i henholdsvis 1985 (30 år), 1986 (28 år), 1992 (22 år) og 1994 (20 år). Den 15. november 2000 giftede tiltalte sig med - - -, der udrejste af Danmark til Marokko den 1. oktober 2005, og fra hvem tiltalte den 14. oktober 2009 blev separeret. Af registeropslag af 17. juni 2015 vedrørende - - -, jf. samleekstrakt XV, s. 4, fremgår, at tiltalte og hun er blevet skilt pr. 29. april 2015.

Af rapport om tiltaltes indtægter, jf. bilag M-1-1 (samleekstrakt XV, s. 21), fremgår, at tiltalte siden 1994 har modtaget kontant-hjælp.

Af H's vandrejournal, jf. samleekstrakt VI, s. 199, fremgår bl.a., at den ved ultralydsskanning fastsatte termin for hendes ufødte barn er den 6. oktober 2015.

Af en publikation udgivet af LANDINFO, der er den norske udlændingeforvaltnings faglige enhed for landeinformation, og hvortil Udlændingestyrelsen har henvist i sin udtalelse af 24. oktober 2014 om udvisningsspørgsmålet, fremgår om Marokko bl.a. følgende, jf. bilag L-4-2 (samleekstrakt V, s. 262):

»3. Om det finnes situasjoner der marokkanske borgere risikerer dobbeltstraff

Skrevet 12. september 2008

1. Den nordiske politisambandsmannen var ikke kjent med situasjoner eller tilfeller der utlendingsmyndigheter eller politi bør unnlate å stemple bort- eller utvisning i passet til marokkanske borgere. Marokkanske myndigheter viser ingen interesse for egne borgeres kriminelle virksomhet i utlandet. Mange kriminelt belastede marokkanere sendes til Marokko fra Europa hver dag, spesielt fra Belgia, Nederland, Frankrike og Spania. Det er ingen grunn til å tro at utvisning fra Europa etter straffbare forhold skaper problemer for den utviste i Marokko. Unntaket er terrorrelaterte forhold. Marokkanene som utvises til Marokko på grunn av terroristknytning i utlandet må regne med å bli fulgt nøye [a]v myndighetene i hjemlandet.

...

3. Marokkansk lov har ingen bestemmelser som åpner for dobbeltstraff. En marokkaner som er dømt i utlandet kan ikke dømmes på nytt for samme forbrytelse i Marokko.

...«

Af LANDINFO's responsum »Marokko: Fængselsforhold« af 26. marts 2014 fremgår (i dansk oversættelse) bl.a. følgende, jf. bilag V-6-2 (samleekstrakt V, s. 210):

»...

Situationen på området i forhold til brugen af tortur er forbedret sammenlignet med »de forende år«. Den særlige rapporteur har dog modtaget troværdige udsagn om unødigt fysisk og psykisk pres mod tilbageholdte i forbindelse med afhøringer i almindelige straffesager og især sager vedrørende statens sikkerhed. Dette er i det store hele blevet underbygget af retsmedicinere, som har påpeget, at mishandlingen under den pågældende fase normalt var af kort varighed og primært bestod af fysiske kvæstelser forårsaget af knytnæveslag, spark, klaps og ind mellem slag med genstande samt mundtlige ringeagtstyringer og trusler. I nogle tilfælde har de tilbageholdte klaget over mere alvorlige fysiske og [sic] tortur og mishandling, herunder falaqa (slag under fodsålerne med en kæp), stod på testiklerne og indførelse af fremmedlegemer, waterboarding osv. (Mendez 2013, s. 6).

...«

Af en FN-rapport dateret den 30. april 2013, som på baggrund af et besøg i Marokko fra den 15. til den 22. september 2012 er udarbejdet af Juan E. Méndez, FN's særlige rapporteur for tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, fremgår (i dansk oversættelse) bl.a. følgende, jf. bilag V-6-2 (samleekstrakt V, s. 211):

»...

1. Sager om beskyldninger om terror eller trusler mod nationens sikkerhed

...

14. Den særlige rapporteur er dybt bekymret over de mange vidneudsagn om tortur og mishandling i sager, der indebærer beskyldninger om terror eller trusler mod nationens sikkerhed. I disse sager vil det kunne konstateres, at der er sket systematisk tortur og mishandling i forbindelse med tilbageholdelse og anholdelse.

...

19. Den særlige rapporteur har fundet, at indsatte, der er dømt for terrorrelaterede overtrædelser fortsat udsættes for tortur og mishandling under afsoningen af

3263

deres straf. ... Der er modtaget adskillige rapporter om seksuelle overgreb og trusler om yderligere repressalier, hvis der blev indgivet klage. ... I denne sammenhæng er der også berettet om, at isolationsfængsling i udpræget grad bruges som en disciplinærforanstaltning i perioder med en varighed fra flere dage til flere uger.

...

49. De hyppigste og mest vedvarende vidneudsagn vedrører fanger, som afsoner en straf for terrorisme, og som er medlemmer af islamistiske grupper. Disse personer er alle særligt udsatte for denne type mishandling. Disse sager er også karakteriseret ved, at der ikke sker efterforskning af klager fra fanger.

...«

Af Amnesty Internationals rapport for 2013 om menneskerettighedernes tilstand i verden fremgår bl.a. følgende om Marokko, jf. bilag V-6-2 (samleekstrakt V, s. 212):

»...

Tortur og anden mishandling

Der berettes stadig om tortur og anden mishandling. ... oftere forekommende, når myndighederne fandt, at statens sikkerhed var truet. ...

Terrorbekæmpelse og sikkerhed

Mennesker, der var mistænkt for terrorisme eller andre forbrydelser mod statens sikkerhed risikerede tortur og anden mishandling samt en ikke-retfærdig rettergang

- ..., der blev dømt i november 2011 for at tilhøre en terrororganisation, fik sin fængselsstraf reduceret fra 15 år til 12 år af appelretten i Sale. En yderligere anke til kassationsretten var endnu ikke afgjort ved udgangen af året. Han var blevet udvist fra Spanien til Marokko i december 2010 i strid med de foreløbige retsmidler fastsat af FN's Menneskerettighedskomité på grund af risikoen for tortur og anden mishandling i Marokko. Det blev anført, at han var kommet med en »tilståelse« under tortur.

- I august fastslog FN's arbejdsgruppe om vilkårlig tilbageholdelse, at tilbageholdelsen af den marokkansk-tyske statsborger ... var tilfældig, og henstillede til, at de marokkanske myndigheder løslod ham. Han blev dømt for terrorvirksomhed i 2010 på grundlag af en tilståelse, som angiveligt var opnået under tortur, mens han var varetægtsfængslet uden adgang til en advokat. ... fik 10 års fængsel, der blev reduceret til 5 år i januar. Han var stadig fængslet ved udgangen af året. Myndighederne har ikke efterforsket påstandene om tortur.

...

Dodsstraf

Mindst 7 personer fik dødsstraf. Der er ikke udført henrettelser siden 1993.«

2.3. Spørgsmålet om frakendelse af dansk indfødsret

Der er afgivet 17 stemmer for at tage anklagemyndighedens påstand om frakendelse af dansk indfødsret til følge og 1 stemme for at frifinde tiltalte for påstanden herom.

Et enigt nævningeting udtaler:

Efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, kan den, som dommes for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13, ved dom frakendes sin danske indfødsret, medmindre den pågældende derved bliver statsløs.

Ved vurderingen af, om en sådan frakendelse bør ske, skal der efter pkt. 4.2.5. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, jf. lovforslag nr. 138 af 28. januar 2004, anlægges en proportionalitetsafvejning af på den ene side forholdets grovhed og på den anden side en frakendelses betydning for den pågældende. Den betydning, en frakendelse af dansk indfødsret har for en person, beror efter bemærkningerne på en konkret vurdering af den pågældendes forhold, og herom anføres følgende:

»Ved denne vurdering bør der navnlig lægges vægt på personens tilknytning her til landet og til udlandet, herunder det eller de lande, den pågældende tillige er statsborger i.

Der kan i den forbindelse bl.a. lægges vægt på varigheden og karakteren af en persons ophold i Danmark og i udlandet. Den tid, en person har tilbragt i Danmark og i udlandet, kan således i sig selv have betydning for den pågældendes tilknytning. Dette må imidlertid sammenholdes med karakteren af opholdene. Det bør således tillægges særlig vægt, hvor den pågældende har fået sin opvækst, ligesom ophold i udlandet kan tillægges mindre vægt, hvis udlandsopholdet skyldes arbejde for danske interesser, eller hvis den pågældende person under sit ophold i udlandet har bevaret en tæt tilknytning til Danmark f.eks. gennem tilbagevendende feribesøg, deltagelse i danske foreninger i udlandet m.v.

Der kan endvidere bl.a. lægges vægt på en persons aktuelle familiemæssige forhold her i landet og i udlandet samt den pågældendes rodde, herunder om familien har en langvarig tilknytning til Danmark.

Også sprogkundskaber kan have en betydning, herunder navnlig i hvilket omfang den pågældende behersker dansk og sproget i det eller de lande, den pågældende tillige er statsborger i.«

Af lovbemærkningerne fremgår endvidere, at en person, som dommes for mere alvorlige forhold, hvorved som udgangspunkt forstås forhold, der straffes med fængsel i 2 år eller derover, som udgangspunkt bør frakendes dansk indfødsret. Selv meget alvorlige forhold bør dog ikke medføre frakendelse af indfødsret, hvis personen ikke har nogen eller alene en meget ringe tilknytning til det andet land.

3264

Det anføres videre i lovbemærkningerne, at udlændingelovens regler om inddragelse af opholdstilladelse og udvisning i et vist omfang bør indgå i proportionalitetsafvejningen. Herom anføres nærmere følgende:

»En delmængde af de personer, som er omfattet af den foreslåede bestemmelse, vil før meddelelse af dansk indfødsret have haft ophold i Danmark på grundlag af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingeloven. Der vil navnlig være tale om personer, som har opnået dansk indfødsret ved naturalisation.

I det omfang, disse personer ikke havde søgt eller ikke opnået dansk indfødsret, ville dom for strafbart forhold i stedet kunne indgå i vurderingen af, om udlændingelovens betingelser for inddragelse af opholdstilladelse og eventuelt udvisning ville være til stede. Efter udlændingeloven kan en udlænding få inddraget sin opholdstilladelse og blive udvist bl.a., hvis den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed, sundhed m.v.

Vurderingen af, om en person skal have inddraget sin opholdstilladelse og udvises, afhænger imidlertid af en proportionalitetsafvejning, der minder meget om den afvejning, der efter forslaget skal foretages i forbindelse med spørgsmål om frakendelse af dansk indfødsret.

Ved afgørelse om inddragelse af opholdstilladelse og udvisning skal der således tages hensyn til, om inddragelse eller udvisning må antages at være særlig belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund, udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold, udlændingens tilknytning til herboende personer, konsekvenserne for herboende nære familiemedlemmer, udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold, og risikoen for, at udlændingen uden for de i udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold. De nævnte hensyn er i dag anført i udlændingelovens § 26.

I det omfang, der er sammenfald mellem de hensyn, der efter den foreslåede bestemmelse om frakendelse af dansk indfødsret skal indgå ved vurderingen af, om en person skal frakendes dansk indfødsret, og de hensyn, der skal indgå i vurderingen efter udlændingelovens regler om inddragelse af opholdstilladelse og udvisning, og en vurdering ud fra disse hensyn ikke ville føre til inddragelse af opholdstilladelse og udvisning, bør der normalt ikke ske frakendelse af dansk indfødsret.«

Af bemærkningerne fremgår yderligere under pkt. 4.2.11. følgende vedrørende konsekvenserne af en frakendelse af dansk indfødsret:

»Frakendes en person sin danske indfødsret i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 8 B, vil den pågældende ikke længere have noget opholdsgrundlag i Danmark.

De omstændigheder, der danner grundlag for frakendelse af dansk indfødsret, vil normalt indebære, at der samtidig er grundlag for, at domstolen kan træffe afgørelse om udvisning af den pågældende af Danmark.

Det bemærkes, at en persons flygtningestatus ophører ved erhvervelse af dansk indfødsret. En udlænding kan derfor kun generhverve sin flygtningestatus, hvis udlændingelovens betingelser herfor er til stede efter frakendelse af dansk indfødsret. Det forhold, at en

person er domt for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13 vil normalt indebære, at den pågældende ikke kan opnå opholdstilladelse i Danmark. Hvis den pågældende ikke kan udsendes på grund af risiko for forfølgelse i hjemlandet, vil vedkommende alene være i Danmark på såkaldt tålt ophold.«

Ved lov nr. 758 af 29. juni 2011 er udlændingelovens § 26 ændret, således at en udlænding skal udvises efter udlændingelovens §§ 22-24 og § 25, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Det fremgår således ikke længere af bestemmelsen, at domstolene ved afgørelser om udvisning mv. skal tage hensyn til, om dette må være særligt belastende, navnlig på grund af blandt andet risikoen for, at udlændingen uden for de i § 7, stk. 1 og 2, eller § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde vil lide overlast i hjemlandet eller andre lande, hvor udlændingen kan ventes at tage ophold.

Der er dog hverken i lovens forarbejder eller i øvrigt holdepunkter for at antage, at der herved er sket en ændring af den kompetencefordeling mellem domstolene og udlændingemyndighederne, herunder Flygtningenævnet, der blev indført ved lov nr. 473 af 1. juli 1998, og hvorefter spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding risikerer forfølgelse i sit hjemland af den i Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 nævnte karakter, ikke skal indgå i domstolens vurdering i forbindelse med udvisning af kriminelle udlændinge.

Det påhviler således udlændingemyndighederne, herunder Flygtningenævnet, at tage stilling til asylbegrundende forhold og herunder sikre, at en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Denne vurdering kan foretages i forbindelse med en asylansøgning eller i forbindelse med en afgørelse om udsendelse, jf. udlændingelovens § 31, hvorefter en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

3265

Spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte i Marokko risikerer behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, beror i hovedsagen på en asylretlig vurdering.

På denne baggrund og efter pkt. 4.2.5., næstsidste afsnit, og pkt. 4.2.11. i de almindelige bemærkninger til lovforslag nr. 138 af 28. januar 2004 må det lægges til grund, at spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte ved tilbagevenden til Marokko risikerer at blive udsat for behandling i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, ikke skal indgå i vurderingen af spørgsmålet om betydningen for tiltalte af frakendelse af dennes indfødsret.

Vedrørende tiltaltes personlige forhold lægges det som ubestridt til grund, at tiltalte har både marokkansk og dansk statsborgerskab. Det lægges endvidere til grund, at tiltalte er født og opvokset i Marokko, at han i 1984 som 24-årig flyttede til Danmark og blev gift med en dansk statsborger, med hvem han har fire børn på nu 20, 22, 28 og 30 år. Han har efter det oplyste jævnlig kontakt til alle fire børn, tre børnebørn samt en søster, der også bor i Danmark. Efter skilsmisse fra sin ægtefælle blev han i 2000 gift med en marokkansk statsborger, fra hvem han blev separeret i 2009 og skilt den 29. april 2015. Den pågældende udrejste til Marokko i 2005. Han taler marokkansk-arabisk og noget dansk. Han har ikke under sit langvarige ophold i Danmark opnået tilknytning til arbejdsmarkedet, men har siden 1994 været på kontant hjælp. Han har ikke siden 1989 været i Marokko, hvor fem af hans søskende, som han efter sin egen forklaring ikke længere har kontakt til, fortsat er bosiddende. Tiltalte har forklaret, at han i juli 2013 blev muslimsk

gift med en dansk statsborger, H, som han havde truffet en måned tidligere. I januar 2015 - efter anke af byrettens dom til landsretten - blev H gravid med et barn, som tiltalte efter det oplyste er far til. Tiltalte er ikke lovformeligt gift med H, og han er efter sin egen forklaring heller ikke samlevende med hende. Det er oplyst, at H har et særbarn fra et tidligere ægteskab med en marokkansk statsborger, men H har ikke under sagen ønsket at udtale sig vedrørende sine eller tiltaltes personlige forhold.

Flertallet (17 stemmer) udtaler herefter:

Ved landsrettens dom idømmes tiltalte 4 års fængsel for overtrædelse af blandt andet straffelovens § 114 e begået fra begyndelsen af 2012 til februar 2014. Tiltalte er ved Københavns Byrets dom af 11. april 2007 straffet med fængsel i 3 år og 6 måneder for overtrædelse af den samme bestemmelse.

Tiltalte er født og opvokset i Marokko, hvor han boede, til han var 24 år. Tiltalte taler arabisk og har fortsat fem søskende i hjemlandet. Selv om tiltalte efter det oplyste ikke har besøgt Marokko siden 1989, kan han derfor ikke siges at være uden tilknytning til landet.

Tiltalte har opholdt sig i Danmark siden 1984 og har med en dansk kvinde fået fire børn, som dog nu alle er voksne. Han har ikke på noget tidspunkt opnået en fast eller varig tilknytning til arbejdsmarkedet. Han har modtaget kontanthjælp siden 1994, og hans dansk-kundskaber er begrænsede. Uanset sit langvarige ophold her i landet må tiltalte således anses for ringe integreret i det danske samfund. Det forhold, at tiltalte efter sin forklaring nu venter barn med den danske statsborger H, findes efter omstændighederne omkring parternes forhold - at parterne har lært hinanden at kende i gerningsperioden for den foreliggende sag, at de ikke er samlevende, og at det ufødte barn er undfanget efter byrettens dom i sagen - ikke at kunne tillægges afgørende betydning.

Efter en samlet afvejning af på den ene side grovheden af den begåede kriminalitet, som tiltalte nu idømmes 4 års fængsel for, sammenholdt med at tiltalte i 2007 er straffet med fængsel i 3 år og 6 måneder for helt tilsvarende kriminalitet, og på den anden side betydningen for tiltalte af en frakendelse, herunder en afvejning af tiltaltes tilknytning til henholdsvis Danmark og Marokko, jf. ovenfor, finder vi, at tiltalte bør frakendes sin danske indfødsret, jf. indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, og vi stemmer således for at tage anklagemyndighedens påstand herom til følge.

Et mindretal (1 stemme) udtaler:

Efter en samlet vurdering af tiltaltes stærke tilknytning til Danmark over for tiltaltes begrænsede tilknytning til Marokko finder jeg, at der foreligger så afgørende hensyn, som taler mod frakendelse af tiltaltes danske indfødsret, at frakendelse bør undlades, uanset alvoren og grovheden af den overtrædelse af straffelovens § 114 e, som tiltalte har gjort sig skyldig i, og uanset at tiltalte tidligere har gjort sig skyldig i ligeartet kriminalitet. Jeg stemmer derfor for at frifinde tiltalte for påstanden om frakendelse af dansk indfødsret.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet, således at tiltalte frakendes sin danske indfødsret.

2.4. Spørgsmålet om udvisning

Der er afgivet 17 stemmer for at udvise tiltalte og 1 stemme for at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning.

Et enigt nævningeting udtaler:

Det lægges som ubestridt til grund, at betingelserne for udvisning af tiltalte efter udlændingelovens § 22, nr. 6, er opfyldt. Efter udlændingelovens § 26, stk. 2, skal tiltalte herefter udvises af Danmark, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Som anført under pkt. 2.3. ovenfor skal spørgsmålet om, hvorvidt tiltalte ved tilbagevenden til Marokko risikerer at blive udsat for

asylbegrundende forfølgelse eller overgreb, jf. blandt andet Den Europæiske

3266

Menneskerettighedskonventions artikel 3 (forbud mod tortur mv.), ikke indgår i vurderingen af, om der skal træffes bestemmelse om udvisning. Det henhører således under udlændingemyndighederne, herunder Flygtningenævnet, at træffe afgørelse om dette spørgsmål i forbindelse med en asylansøgning eller en afgørelse om udsendelse, jf. udlændingelovens § 31. På nuværende tidspunkt - hvor der ikke er truffet afgørelse om, hvorvidt udvisningen til sin tid vil kunne iværksættes, således at tiltalte udsendes til Marokko - kan det herefter ikke antages at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser i relation til artikel 3 at træffe afgørelse om udvisning, jf. herved også Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 19. februar 1998, *Dalia mod Frankrig*.

En eventuel risiko for, at tiltalte i Marokko idømmes straf for de forhold, som han er dømt for i Danmark ved nærværende dom eller Københavns Byrets dom af 11. april 2007, kan heller ikke indgå i vurderingen af, om betingelserne for udvisning er opfyldt. Landsretten bemærker herved, at det efter ændringen af udlændingelovens § 26 ved lov nr. 758 af 29. juni 2011, jf. pkt. 2.3. ovenfor, alene er Danmarks internationale forpligtelser, som kan medføre, at udvisning undlades, og i forholdet mellem Danmark og lande uden for EU gælder der - uden for området af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 - ikke et generelt forbud mod dobbelt straf.

Det afgørende spørgsmål er herefter, om en udvisning af tiltalte vil være stridende mod artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (om retten til respekt for privat- og familieliv).

Flertallet (17 stemmer) udtaler herom:

Efter den afvejning, vi har foretaget i relation til spørgsmålet om frakendelse af tiltaltes danske indfødsret, af på den ene side arten og grovheden af den begåede kriminalitet - fremme af terrorvirksomhed i gentagelsestilfælde - og på den anden side tiltaltes tilknytning til henholdsvis Danmark og Marokko, jf. pkt. 2.3. ovenfor, finder vi, at en udvisning af tiltalte ikke kan anses for stridende mod artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

På denne baggrund, og idet der heller ikke i øvrigt er oplyst forhold, der taler mod udvisning af tiltalte, stemmer vi for at tage anklagemyndighedens udvisningspåstand til følge.

Et mindretal (1 stemme) udtaler:

Af de grunde, jeg har anført vedrørende spørgsmålet om frakendelse af tiltaltes danske indfødsret, jf. pkt. 2.3. ovenfor, finder jeg, at udvisning af tiltalte vil være i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, og jeg stemmer derfor for at frifinde tiltalte for påstanden om udvisning.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet, således at tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud gældende for bestandig, jf. udlændingelovens § 32, stk. 2, nr. 5.

3. Sammenfatning

Byrettens dom i sagen mod tiltalte, T, ændres, således at tiltalte frakendes sin danske indfødsret og udvises med indrejseforbud gældende for bestandig.

I øvrigt stadfæstes byrettens dom.

Højesterets dom

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten på Frederiksberg den 4. december 2014 og af Østre Landsrets 15. afdeling den 1. juli 2015.

Procesbevillingsnævnet har den 23. september 2015 meddelt begrænset tilladelse til anke til Højesteret, således at tilladelsen alene

omfatter spørgsmålet om frakendelse af dansk indfødsret og spørgsmålet om udvisning.

I pådommelsen har deltaget syv dommere: Niels Grubbe, Marianne Højgaard Pedersen, Jon Stokholm, Henrik Waaben, Lars Hjortnæs, Jan Schans Christensen og Jens Kruse Mikkelsen.

Påstande

Dommen er anket af tiltalte, T, med påstand om frifindelse for frakendelse af dansk indfødsret samt frifindelse for udvisning.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse, subsidiært betinget udvisning.

Anbringender

T har navnlig anført, at afgørende hensyn taler imod, at han skal frakendes dansk indfødsret. En frakendelse af indfødsretten vil ikke være i overensstemmelse med forarbejderne til indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, hvor det anføres, at der ikke bør ske frakendelse i selv meget alvorlige forhold, hvis den pågældende ikke har nogen eller har en meget ringe tilknytning til et andet land.

Han har ingen tilknytning til Marokko, hvor han ikke har været siden 1989. Hans eneste tilknytning er, at nogle af hans søskende er bosiddende i landet, men han har ikke kontakt med dem. Han har forgæves søgt at frasige sig sit marokkanske statsborgerskab.

En udvisning vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, og der kan derfor ikke ske udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. Han vil endvidere lide overlast ved en tilbagevenden til Marokko.

Han har været i Danmark siden 1984 og har således tilbragt hele sit voksenliv her. Han har en hustru, fem børn og fire børnebørn i Danmark, som alle er danske statsborgere. Han har endvidere en søster i Danmark. Han taler og skriver dansk. Han har haft tilknytning til arbejdsmarkedet i Danmark i form af ansættelser som

3267

rengøringsassistent, fabriksarbejder og hospitalsmedhjælper, ligesom han har deltaget i it-kurser.

Udvisning af ham for en ytringsforbrydelse rejser endvidere spørgsmål i forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10.

Anklagemyndigheden har navnlig anført, at vurderingen af, om T skal frakendes dansk indfødsret, og vurderingen af, om han dernæst skal udvises, beror på en konkret proportionalitetsbedømmelse, hvor der skal foretages en afvejning, som navnlig omfatter karakteren og omfanget af hans kriminalitet, hans tilknytning til Danmark og hans tilknytning til Marokko. T er dømt efter straffelovens § 114 e for fremme af terrorvirksomhed, og karakteren af den begåede kriminalitet, længden af den idømte straf samt det forhold, at han tidligere er dømt for ligeartet kriminalitet, taler for frakendelse af indfødsret og for udvisning.

Både ved vurderingen af spørgsmålet om frakendelse af indfødsret og ved vurderingen af spørgsmålet om udvisning må indgå, at T må anses for at være ringe integreret i det danske samfund, og at han har en ikke ringe tilknytning til Marokko, hvor han er født og opvokset.

Det forhold, at T indgik islamisk ægteskab i 2013, kan ikke tillægges væsentlig betydning. T har således aldrig boet fast sammen med den pågældende kvinde, som han først mødte i 2013. Med hensyn til det barn, der er født i oktober 2015, og som han efter det oplyste er far til, må der lægges vægt på, at barnet blev undfanget, efter at den foreliggende sag var rejst. Hverken T eller den pågældende kvinde kan derfor have haft nogen berettiget forventning om, at et fremtidigt familieliv med barnet kan nyde beskyttelse her i landet.

Stillingtonen til en eventuel risiko for forfølgelse i Marokko hører hjemme i en asylsag eller må i sidste ende påses af de relevante

myndigheder, inden der bliver truffet beslutning om faktisk udsendelse af landet, jf. ændringen af udlændingelovens § 26 ved lov nr. 758 af 29. juni 2011.

Højesterets begrundelse og resultat

T er ved landsrettens dom straffet med fængsel i 4 år for overtrædelse af navnlig straffelovens § 114 e om fremme af terrorisme mv. ved at have ført propaganda til fordel for al-Qaida og tilknyttede terrorgrupper gennem en lang række opslag på Facebook og ved mails samt ved at redigere og udgive tre bøger. Han er samtidig frakendt dansk indfødsret og udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig.

Sagen angår for Højesteret alene spørgsmålene om frakendelse af indfødsret og udvisning.

Frakendelse af indfødsret

Det følger af indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, at den, der dømmes for overtrædelse af en eller flere bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13, ved dom kan frakendes sin danske indfødsret, medmindre den pågældende derved bliver statsløs. Straffelovens kapitel 13 angår forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme mv. og omfatter § 114 e om fremme af terrorisme mv. Det er ubestridt, at T også er marokkansk statsborger og således ikke vil blive statsløs ved fratagelse af dansk statsborgerskab.

Det fremgår af forarbejderne (Folketingstidende 2003-04, tillæg A, lovforslag nr. L 138, s. 4895 ff.), at indfødsretslovens § 8 B bygger bl.a. på Den europæiske konvention om statsborgerret, hvorefter statsborgerskab kan fratages på grund af en handlemåde, som er til »alvorlig skade for et lands vitale interesser«.

Efter forarbejderne til indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, skal der ved vurderingen af, om indfødsret skal frakendes, når lovens betingelser er opfyldt, foretages en afvejning af på den ene side forholdets grovhed og på den anden side en frakendelses betydning for den pågældende. I tilfælde, hvor en person dømmes for mere alvorlige forhold, bør den pågældende som udgangspunkt frakendes dansk indfødsret. Den betydning, en frakendelse har for den pågældende, kan dog tale afgørende herimod, og herunder bør der ikke ske frakendelse, hvis den pågældende ikke har nogen eller alene har meget ringe tilknytning til et andet land. Ved mere alvorlige forhold forstås som udgangspunkt forhold, der straffes med fængsel i 2 år eller derover.

T er straffet med fængsel i 4 år, og landsretten har herved lagt vægt på omfanget, karakteren og grovheden af navnlig hans overtrædelse af straffelovens § 114 e, herunder at hans virksomhed har været yderst professionelt anlagt og har stået på i ca. 2 år, samt på, at han tidligere i 2007 er straffet med fængsel i 3 år og 6 måneder for ligeartet kriminalitet. Landsretten har anført, at hans aktiviteter kan være egnede til at fremme virksomheden for en terrororganisation, og at de indebærer en anprisning af og opfordring til væbnet jihad, herunder ved at glorificere mujahedinere, der er omkommet i sådan kamp. Landsretten har endvidere fastslået, at der er tale om propaganda til fordel for al-Qaida og tilknyttede terrorgrupper, hvorunder disse gruppers budskaber viderefremmes, og unge muslimer opfordres til at melde sig til væbnet jihad. Højesteret finder, at der er tale om meget alvorlige forhold.

Den betydning, frakendelse af dansk indfødsret har for en person, må efter forarbejderne bero på en konkret vurdering af den pågældendes forhold. Heri indgår bl.a. personens tilknytning her til landet og til udlandet, herunder det eller de lande, den pågældende tillige er statsborger i, og det bør tillægges særlig vægt, hvor den pågældende har fået sin opvækst. I vurderingen indgår desuden personens aktuelle familiemæssige forhold her

3268

i landet og i udlandet samt den pågældendes sprogkundskaber.

T er født i 1960 i Marokko, hvor han har haft hele sin opvækst og skolegang. I 1984 flyttede han til Danmark som 24-årig og blev gift med en dansk statsborger, hvorefter han i 1988 fik dansk statsborgerskab. Han har således boet i Danmark i 32 år, og han taler noget dansk. Han har ikke opnået fast tilknytning til det danske arbejdsmarked og har siden 1994 været på kontanthjælp.

T har ikke været i Marokko siden 1989. Han taler marokkansk-arabisk. Efter at være blevet skilt fra sin første kone blev han i 2000 gift med en marokkansk statsborger. Ægteskabet blev formidlet gennem familien. Hun flyttede tilbage til Marokko i 2005, og efter separation blev de skilt i 2015. T blev i 2006 af de marokkanske myndigheder begæret udleveret til strafforfølgning i Marokko. Han har ønsket at frasige sig sit marokkanske statsborgerskab, men er ikke blevet løst fra det. T har fem søskende i Marokko, som han har oplyst ikke at have kontakt med.

T har med sin første kone fire voksne børn i alderen 21-31 år samt fire børnebørn. De er alle danske statsborgere og bor i Danmark. Han har desuden en søster i Danmark. Han blev i juli 2013 islamisk gift med en dansk statsborger med marokkansk baggrund, H, men boede ikke sammen med hende i tiden, indtil han blev varetægtsfængslet i februar 2014. Hun fødte i oktober 2015 en datter, som T har oplyst, at han er far til.

Efter en afvejning af på den ene side forholdets grovhed og på den anden side en frakendelses betydning for T på grundlag af en vurdering af hans forhold, herunder hans tilknytning til Danmark og Marokko, hans aktuelle familiemæssige forhold og hans sprogkundskaber, tiltræder Højesteret, at han efter indfødsretslovens § 8 B, stk. 1, bør frakendes sit danske statsborgerskab.

Det fremgår imidlertid af forarbejderne til indfødsretslovens § 8 B, at udlændingelovens regler om udvisning i et vist omfang bør inddrages i afvejningen, således at der normalt ikke bør ske frakendelse af indfødsretten, hvis en vurdering efter udlændingelovens regler ikke fører til udvisning.

Udvisning

Betingelserne i udlændingelovens § 22, nr. 6, for at udvise T er opfyldt, idet han er idømt ubetinget frihedsstraf for overtrædelse af straffelovens § 114 e. Det betyder efter udlændingelovens § 26, stk. 2, at han skal udvises ubetinget, medmindre dette vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. Spørgsmålet er, om udvisning vil være i strid med artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Efter det oplyste om T's familiemæssige forhold vil udvisning indebære et indgreb i hans ret til familieliv, jf. menneskerettighedskonventionens artikel 8. Et sådant indgreb er kun berettiget, hvis betingelserne i artikel 8, stk. 2, er opfyldt. Udvisningen har hjemmel i loven og til formål at forebygge uro eller forbrydelse, hvilket er legitime formål ifølge artikel 8, stk. 2. Det er derfor afgørende, om udvisning må anses for nødvendig af hensyn til disse formål. Dette beror på en proportionalitetsafvejning.

Det fremgår af Menneskerettighedsdomstolens praksis, jf. bl.a. dom af 23. juni 2008 i sag nr. 1638/03 (Maslov mod Østrig), præmis 68, at der ved proportionalitetsafvejningen i medfør af artikel 8 skal tages udgangspunkt i en række kriterier. Disse omfatter bl.a. den begåede kriminalitets karakter og alvor, længden af opholdet i Danmark, den pågældendes familiesituation, herunder et ægteskabs varighed, og andre faktorer, der belyser »effektiviteten« af parrets familieliv, om der er børn og i givet fald deres alder samt de sociale, kulturelle og familiemæssige bånd til henholdsvis opholdslandet og det land, vedkommende skal udvises til. Den vægt, der skal lægges på de enkelte kriterier, afhænger af den konkrete sags omstændigheder, jf. præmis 70.

Ved en samlet afvejning af de ovenfor beskrevne forhold lægger Højesteret navnlig vægt på, at T er dømt for meget alvorlig kriminalitet. Han har en ikke ringe tilknytning til Marokko, idet han har haft sin opvækst og skolegang der og taler sproget. Hvad særligt angår hans familiemæssige forhold bemærker Højesteret, at han ikke har haft et egentligt familieliv med H, at deres datter er undfanget efter byrettens dom, og at hans øvrige børn er voksne og kan tage vare på sig selv. Herefter finder Højesteret, at udvisning med indrejseforbud for bestandig må anses for en proportional foranstaltning med henblik på at forebygge uro eller forbrydelse. Da udvisningen dermed ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, tiltræder Højesteret, at betingelserne for at udvise ham er opfyldt.

Højesteret tiltræder, at spørgsmålet om, hvorvidt T ved tilbagevenden til Marokko risikerer at blive udsat for behandling i strid med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, må afgøres i forbindelse med en stillingtagen efter udlændingelovens regler til, om T må udsendes fra Danmark.

Konklusion

Højesteret tiltræder, at T frakendes sit danske statsborgerskab og udvises af Danmark for bestandig, og stadfæster derfor dommen.

Thi kendes for ret

Landsrettens dom stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.

- 1 Lovforslag 2004-01-28 nr. L 138, alm. bem., pkt. 3 2, 4 2 1, 4 2 3-4 2 5 og 4 2 11 samt bem. til § 1, nr. 7, og U 2009 2296/2 Ø.
- 2 Bet. nr. 1326/1997, s. 758 f, lovforslag 2011-05-30 nr. 210, alm. bem., pkt. 2.1.3 og 2.1.3.1, U 2003 2337 H, Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 16. oktober 2006 i sag 18668/03 (Lagergren mod Danmark), sammes dom af 23. juni 2008 i sag 1638/03 (Maslov mod Østrig), og Jon Fridrik Kjølbro: Den Europæiske Menneskerettighedskonvention - for praktikere, 3. udg. (2010), s. 703-07.